

KAP, L'ACUDITAIRE PÀGINA 14-15

Un dels il·lustradors més coneguts a Catalunya és Jaume Capdevila, àlies Kap. El seu estil connecta fàcilment amb el públic gràcies al seu humor sobre aspectes de la vida quotidiana, la política i també l'esport.

ANÀLISI DEL CAUCAS PÀGINA 18

El conflicte bèl·lic i mediàtic de l'estiu ha tingut com a epicentre el Caucas. En aquest xoc entre potències i petites nacions es pot afirmar que hi ha bons i dolents?, o més aviat cal parlar d'interessos dels dirigents dels estats implicats?

LUCIO URTUBIA PÀGINA 28

La DIRECTA entrevista aquest anarquista, estafador, atracador i paleta que va lluitar al costat de maquis com Quico Sabaté i que va idear estratègies per estafar els bancs. "No perquè tingués més menjaria més", ens diu.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N105

3 de setembre de 2008

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

El pres Amadeu Casellas supera els 70 dies de vaga de fam

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 9

Reclama el seu alliberament després d'haver complert la condemna

ALBERT GARCIA

Les festes alternatives ocupen la plaça de Sants

DE DALT A BAIX · PÀGINES 3-5

La plaça de Sants es va convertir, el dissabte 30 al vespre en una gran festa reivindicativa. Cente-

nars de persones van omplir l'espai per denunciar la denegació de permisos per celebrar les festes alternatives

al Parc de l'Espanya Industrial. Va ser un pols davant el poder municipal i policial, però ls seus màxims res-

ponsables a Barcelona van decidir no actuar i la festa es va dur a terme tal com estava prevista.

El cinema post 11-S: la paranoia pren Hollywood

EXPRESSIONS · PÀGINA 22

Segons alguns comentaristes, els atemptats de l'onze de setembre de 2001 van significar la fi de la postmodernitat posthistòrica anunciada

per Fukuyama a *El final de la història*. Passat més d'un lustre, els atemptats de l'11 de setembre han determinat fortament la producció recent de Hollywood en forma de productes basats en la paranoia i la por.

El rector de la UAB deixa el càrrec després de rebre fortes crítiques

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 10

Lluís Ferrer ha dimitit després de Lsis anys al capdavant de la UAB. Els opositors al procés de Bolonya consideren que la decisió es deu a les protestes dels últims mesos.

Els amos d'una finca de Lloret barren el pas al GR de la Costa Brava

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 17

El bloqueig del camí a la zona de Cala Morisca va acompanyat d'un projecte d'urbanització d'una casa de setze habitacions i més de 1.100 m² que afectarà una zona protegida.

. EDITORIAL

La persecució a les alternatives

“Potser ens han venut una confrontació que no era tal”, aquest va ser el comentari de Josep Cuní després d'un debat organitzat al programa *Els Matins* de TV3. Durant tot el programa havien anunciat que al final del mateix els membres de les festes alternatives i el veïnat dels barris de Gràcia i Sants contraposarien les seves postures absolutament contràries al voltant de les festes. Però no va ser així. No hi va haver confrontació. Els membres de les assemblees alternatives, que també són veïns i veïnes dels barris on viuen, van posar sobre la taula que l'alternativitat de les festes és davant el model de societat mercantilista i egoista i no pas respecte les comissions veïnals que organitzen les festes federades. De fet, es tracta d'una confrontació publicada, però no real. Darrerament diaris com *El Periódico* i *La Vanguardia* s'han obstinat a enfrontar els que ells consideren veïns i veïnes amb els que ells consideren alternatius i oku-

pes. Però han fracassat. A Sants, set dels dotze carrers federats van donar suport a la reivindicació de poder fer les festes alternatives al Parc de l'Espanya Industrial. També s'ha constatat que els dies i els llocs on no hi ha hagut presència policial no s'han produït incidents. La festa major ha estat sempre un espai lúdic fins a la matinada, aquí i arreu. L'alcohol forma part de la cultura i les eines de socialització durant les festes, el seu consum i la seva presència a l'espai públic no se'n poden deslligar ni ara ni mai. Qualsevol gestió repressiva d'aquests aspectes està destinada al fracàs. És de sentit comú que actuar amb respecte vers el veïnat és un objectiu de tothom, però no pot ser que les queixes de part del veïnat durant una setmana festiva limitin les activitats de tot un barri a la més mínima expressió tolerada. La desobediència civil que es va produir a la plaça de Sants el dissabte al vespre va ser un punt d'inflexió evident en tot aquest procés. S'haurà de saber gestionar.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Ni maniqueisme, ni ingenuïtat

Pere Boix i Sala
directa@setmanaridirecta.info

Ja seria hora que fóssim capaços d'enterrar els estereotips maniqueus de la guerra freda; instruments de propaganda com són, esdevenen inútils en l'anàlisi històrica, a més de comportar la subordinació política i l'embrutiment moral de qui els acaba interioritzant. Tenim, per desgràcia, massa exemples de les conseqüències que ha tingut, en el passat, subordinar la realitat a la força reconfortant de la retòrica.

Les arrels històriques dels conflictes balcànics aconsellen defugir els esquematismes. Els enfrontaments entre eslaus catòlics (filogermànics), eslaus ortodoxos (russòfils) i eslaus i albanesos musulmans (que durant segles han representat els interessos de l'imperi turc a la zona) han fet vessar massa sang al llarg dels segles per menystenir-los.

En aquest context, el projecte titista de crear una nació sudslava (al marge de l'existència de grups magiars, albanesos i d'altres) és, sens dubte, benintencionat. Però la rigidesa dels equilibris ètnics que impregna tota la trama institucional del règim confirma la feblesa d'un projecte teixit sobre malfiances històriques. La crisi social i econòmica actualitzà, doncs, vells conflictes. Croàcia i Eslovènia accentuaren llur vocació prooccidental, tensant les costures del model federal, mentre Sèrbia maldeva per recentralitzar i patrimonialitzar l'Estat comú. Durant la crisi de Bòsnia i Herzegovina (una petita Iugoslàvia per la seva complexitat ètnicoreligiosa), Sèrbia, assumit el fracàs paneslavista, ja opta clarament per la defensa dels interessos nacionals serbis, oposats als de les altres nacionalitats. Les grans víctimes de tot plegat, els eslavomusulmans: mancats d'una potència tutelar, foren l'ase dels cops de serbis i croats.

Fins que l'entrada dels EUA a la guerra afeblí la posició de Sèrbia (i de Rússia) i, tot afavorint els interessos dels albanokosovars i eslavomusulmans, reforçà la seva xarxa d'aliats a l'Europa oriental.

Una trama massa plena de misèries, de messianismes nacionals, d'interessos hegemònics i, sobretot, massa trufada de morts per fer-ne una caricatura. D'altra banda, si per dret a l'autodeterminació entenem, més enllà d'un acte jurídic, el dret d'un poble a conviure amb els seus veïns en pau, igualtat i llibertat, alliberat de tuteles externes, el resultat de tot plegat no és pas encoratjador.

I és que en un món regit per les lògiques dels estats nació i les potències imperials, les aspiracions a la pau i al respecte dels drets dels pobles són tan legítimes com ingènues. I trencar el domini d'aquestes lògiques seria un altre debat. El debat veritablement important.

. COM S'HA FET

Hola. Ja tornem a ser aquí. Potser algú pensava que ens havíem oblidat de fer la DIRECTA. Però no. Només estàvem agafant forces. I de pas, hem canviat el disseny del setmanari. Tot, de dalt a baix: tipografies, estils, marges, etc. Així que estem molt contents de presentar-vos aquesta nova DIRECTA i esperar que us agradi. Si més no, us hi hauréu d'acostumar. Fins que el tornem a canviar. Però això ja són figures d'un altre paner. D'altra banda, hi ha alguns canvis importants que aniréu veient. Les seccions Què es cou i Expressions s'han fusionat en una sola que segueix mantenint el nom d'Expressions (a falta d'una idea millor). La Infectació l'hem substituït per una nova columna temàtica titulada A la cantonada en que diverses persones tractaran diferents temes divulgatius un cop al mes. També hem inventat El Cigaló, una entrevista lliure i diferent. I hem posat el temps a l'agenda, que té més lògica. Així podreu veure les activitats que us interessin i si heu d'agafar el paraigües o no.

Finalment, cal dir que hi ha hagut alguns canvis en la coordinació de les seccions. L'entranyable Guillem Sánchez, pioner de la secció Roda el Món, deixa la coordinació en mans de la Laia Gordi i el Gabriel Villanueva. Benvinguts!

I això és tot per aquesta setmana. Fins la propera!

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

PERE TUBERT JUHE

Qui Som

REDACCIÓ
De dalt a baix | Lluç Salellas i Manel Ros
Impressions | Laia Alsina i Lèlia Becana
Així està el pati | Jesús Rodríguez i Pau Cortina
Roda el món | Laia Gordi i Gabriel Villanueva
Observatori dels mitjans | Enric Borràs i Abelló
Expressions | Gemma García, Roger Palà i Estel Barbé Serra
La graella | Xavi Camós La indirecta | Sergi Picazo
FOTOGRAFIA
Albert García i Eloy de Mateo
IL·LUSTRACIÓ
Jordi Borràs i Xavier Blasco Piñol

COMPAGINACIÓ
Roger Costa
CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu l'asterisc
PUBLICITAT
Tània Miró
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Jesús Hita
ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond
DIFUSIÓ
Blai Lindström

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: granollers@setmanaridirecta.info

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
C. Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902
L'Hospitalet de Llobregat
www.setmanaridirecta.info
directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@gmail.com
il.lustracio@gmail.com
subscripcions@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- **RECONeixEMENT.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- **NO COMERCIAL.** No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- **SENSE OBRES DERIVADES.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

· Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.

· Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

, de dalt a baix

> Des de l'entrada en vigor de les ordenances de civisme, l'ús de l'espai públic durant les festes majors de Gràcia i Sants ha estat objecte d'una creixent polemització política // La pressió d'una part del veïnat, la coacció del PP i els interessos del govern municipal del PSC i ICV-EUIA han desencadenat, 'de facto', en l'ocupació policial de matinada dels carrers de la vila graciense // Les Festes Alternatives de Sants van veure com els denegaven els permisos i van respondre amb una acció contundent al carrer.

FESTES ALTERNATIVES · BLOQUEIG DE LA PRINCIPAL ARTÈRIA VIÀRIA AMB QUATRE HORES DE CONCERT INSUBMÍS

L'Assemblea de Barri de Sants pren el carrer com a resposta a la prohibició

ALBERT GARCIA

Concert de cloenda de les festes alternatives a la plaça de Sants

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

La carretera de Sants tallada durant quatre hores per la celebració del concert central de la Festa Major Alternativa. Aquesta va ser la resposta organitzada per l'Assemblea de Barri de Sants (ABS) davant la prohibició d'utilitzar el Parc de l'Espanya Industrial. Va ser el desenllaç final de sis llargs mesos d'estira-i-arronsa amb el poder municipal. La regidora Imma Moraleda havia manifestat que no es cediria l'espai, ja que s'hi volien fer activitats unitàries del consistori i els carrers federats. Aquestes declaracions

EL CRONÒMETRE

21:08h: LA MANIFESTACIÓ SURT DES DEL PARC DE L'ESpanya INDUSTRIAL
21:45h: LA MARXA REP SUPORTS AL SEU PAS PELS CARRERS VALLESPÍ I ALCOLEA
22:03h: AL C. JOAN GUÉLL, TRES VEHICLES SE SUMEN AL MILER DE MANIFESTANTS
22:12h: EN POCs MINUTS ES DESPLEGA L'ESCENARI SORPRESA A PLAÇA DE SANTS
22:15h: TIMBALERS I DIABLES FAN UN CORREFOC, EL TRÀNSIT QUEDA TALLAT
22:45h: ACTUEN PIRAT'S SOUND SISTEMA, RÀBIA POSITIVA I GARGAMBOIG
01:38h: EN VUIT MINUTS ES DESMUNTA L'ESCENARI I ES BUIDA EL CARRER

Va ser el desenllaç final de sis llargs mesos d'estira-i-arronsa amb el poder municipal

es contradieien frontalment amb l'oferta del Parc per fer-hi les alternatives que havia fet la mateixa Moraleda dos anys abans. Pere Bosí, Ivan Miró i Paquita Adrià, com a representants de l'ABS, van comparèixer davant la premsa per exposar les raons de la reivindicació: "Un flux d'energia positiu, el rellieu generacional en l'àmbit de la Festa Major i el compromís pel barri que volem". Per tot això, van defensar que és imprescindible que les activitats es pu-

> Josep Sans, desautoritzat

És el nou gerent del Districte de Sants-Montjuïc. Fa vuit mesos que va assumir el càrrec. Va decidir denegar els permisos per celebrar les Festes Alternatives al Parc de l'Espanya Industrial. Pocs minuts després d'iniciar-se el concert sorpresa a la plaça de Sants, va demanar que la policia dissolgués l'acte multitudinari per la força. Ni Guàrdia Urbana ni Mossos d'Esquadra ho van creure oportú.

guin desenvolupar en un espai fix, sense canvis d'ubicació any rere any, ja que tot plegat genera dificultats organitzatives i manques d'infraestructura.

També van apuntar a les raons polítiques de la prohibició: "Les alternatives han crescut i s'han consolidat durant catorze anys, ara són un referent crític amb la gestió municipal, per això volen posar impediments".

Moment àlgid del conflicte

El Districte de Sants-Montjuïc havia establert un discret dispositiu d'antidisturbis a l'interior del Parc de l'Espanya Industrial per evitar que s'hi celebrés cap acte, però la manifestació -convocada el dissabte 30 d'agost al vespre per denunciar l'actuació municipal- va enfilar en direcció oposada i es va dirigir als diferents carrers engalanats. Allà va rebre el suport de molts veïns i veïnes. En arribar a la plaça de Sants es va desplegar un escenari amb la base sobre un camió. Al miler de persones que hi van arribar amb la marxa, se n'hi van anar sumant moltes més fins a omplir gran part de la plaça. La regidora de mobilitat de l'Ajuntament de Barcelona, Assumpta Escarp, s'ho mirava acompanyada dels màxims caps policials dels Mossos i la Guàrdia Urbana. Vuit furgonetes antidisturbis de les UPAS de la Guàrdia Urbana esperaven a la plaça d'Espanya. La Brigada Mòbil dels Mossos esperava a l'avinguda Madrid. Quatre membres de l'Assemblea de Barri de Sants van comunicar a la regidora que el concert s'acabaria a la 01:30h i així va ser. Policia i polítics no van tenir més marge de maniobra, no van carregar perquè no tenien prou efectius policials ni garanties de controlar la situació.

ALBERT GARCIA

"Ens movem pel barri que volem"

El concert de la plaça de Sants va ser la *cirereta* d'una setmana de festes alternatives que va voler posar l'accent sobre la realitat del barri. A banda dels concerts multitudinaris que, nit rere nit, van fer tornar petita la plaça d'Osca, es van fer activitats de rebuig a la simbologia feixista, en defensa d'un teixit social i urbà participatiu, per la promoció de la cultura popular, etc. En l'àmbit més lúdic cal destacar la cursa de carretons al carrer Jocs Florals, un trepidant -i ja tradicional- descens d'enginyers sobre rodes i sense motor, que es va viure amb passió.

, de dalt a baix

GRÀCIA · L'ACTUACIÓ DE MOSSOS I GUÀRDIA URBANA PROVOCA UNA DESENA DE FERITS ATESES A L'HOSPITAL CLÍNIC

L'escombrada policial dels carrers acaba amb pallisses i detencions

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

Enguany la Festa Major de Gràcia va viure dues cares absolutament oposades. Mentre els matins, les tardes, els vespres i les nits es van omplir d'activitats, música, diversió, gresca i força alcohol, les matineses van ser una altra cosa. Així, per solucionar les queixes per sorolls d'una part dels veïns i veïnes que viuen prop dels principals nuclis festius de la vila, des de l'Ajuntament de Barcelona, en coordinació amb la Federació de Carrers guarnits, va organitzar -i aquest ja és el tercer any- un operatiu policial que pretesament havia de garantir el descans i convidar la gent a marxar a casa a partir de les 04:30h de la matinada. Es tracta d'un tipus d'actuació que el consistori barceloní sempre ha considerat adient en aquests esdeveniments. En aquesta ocasió, dues unitats policials dels antidisturbis dels Mossos (BRIMO) i la Guàrdia Urbana (UPAS i UNOC) van ser les encarregades d'executar el pla preparat pel govern municipal. L'inici de l'escombrada humana es va fer cada nit a la plaça de Rius i Taulet. Un cordó d'agents feia una batuda de sud a nord, al mateix temps que un altre cordó arribava per l'oest de la plaça del Sol. Centenars de

ALBERT GARCIA

Els agents cada matinada feien diversos cordons a la plaça del Poble Romani, donaven cops i expulsaven tothom.

Unitats antiavalots de Mossos (BRIMO) i Guàrdia Urbana (UPAS i UNOC) van ser les encarregades d'executar el pla

persones s'havien d'aixecar sense esperar massa més de dos o tres segons. Els responsables policials anaven amb el cronòmetre a la mà. En aquest punt ja es produïen les primeres empenyes i cops. En arribar al carrer del Torrent de l'Olla, algunes nits l'acumulació de

gent s'apropava al miler de persones. En aquest indret, començava la part més intensa de l'actuació policial, sobretot les nits que no hi havia presència de càmeres de televisió. La nit més dura va ser la matinada de diumenge a dilluns. Una vintena d'agents de paisà dels Mossos d'Esquadra i de la UNOC (Guàrdia Urbana) encapçalaven l'escombrada al carrer Torrent de l'Olla en direcció mar. El màxim responsable de la UNOC va treure la porra extensible i va començar a agredir persones que estaven aturades al bell mig del carrer. La resta d'agents que l'acompanyaven van actuar de la mateixa manera uns

instants després. La confusió era total. Anaven de paisà i, a més, amb samarretes de la festa major, amb el logo de DAMM, del grup El Mite de Bukowsky o amb el lema Independència i Socialisme. Els vianants no eren conscients que els estaven colpejant, els agressors no s'identificaven i només feien que cridar exaltadament: "Iros de aquí, guarros, iros a casa". Els cops de porra van provocar traus a alguns assistents a les festes, que van haver d'esperar fins a 30 minuts perquè arribés l'ambulància, tot i que els policies en tenien una de pròpia que no atenia els vianants ferits.

Assalt a la plaça del Poble Romani
La penúltima etapa de l'actuació policial es produïa cada nit cap a les cinc de la matinada al recinte de les festes populars, a la plaça del Poble Romani. Nit rere nit augmentava la gent que s'hi quedava fins aquelles hores, ja que el boca a boca explicava que a la resta de carrers hi havia l'escombrada policial molt abans. D'aquesta manera, la plaça es convertia en una mena d'espai de reunió d'aquells que volien més gresca i també de la gent amb altes dosis d'alcohol a la sang. En aquell punt diverses persones creuaven contenidors per alentir l'avenç dels agents

uniformats. Mentrestant, policies vestits de paisà adscrits a la UNOC amenaçaven membres de la Comissió de Festes Populars -que es trobaven fent guàrdia darrere de les barres- amb frases com: "Bajad aquí, guarros, que os voy a meter una paliza", tot plegat amant amb gesticulacions homòfobes, segons han explicat els afectats. La gran majoria de la gent marxava pel carrer Milà i Fontanals i fugia de les batusses Eixample avall. El punt final de l'acció policial s'executava al carrer Bruniquer, davant la casa okupada Kampanilla, on també hi va haver càrregues i ferits.

Record de les preses i de les víctimes del feixisme

La protesta política també va tenir el seu espai al marc de la festa major gracienc. El dia d'arrencada de la setmana festiva de la vila va tenir lloc l'acte de record que, any rere any, es fa en homenatge a Roger Albert, el noi que va ser apunyalat mortalment per un neonazi el 15 d'agost d'ara fa tres anys. La marxa es va iniciar a l'indret on es van produir els tràgics fets, a la sortida del metro de Fontana. A la manifestació hi van participar prop de 400 persones, que van recórrer tot el barri de Gràcia mentre es feien desenes de pintades contra el feixisme i la proliferació de les agressions de bandes

de neonazis organitzades. La protesta va finalitzar just davant del solar del carrer Torrent de l'Olla que tradicionalment ocupa l'Assemblea de Festes Alternatives per poder gaudir d'un espai festiu sense control institucional. Allà es van penjar pancartes i cartells referents a la situació que pateix actualment el pres anarquista Amadeu Casellas. L'Assemblea de Joves de Gràcia i Endavant també van organitzar una manifestació antirepressiva. Prop de 300 persones van participar de la marxa sota el lema *Ultratgem Espanya*, que va fer un homenatge especial a tots aquells processats i processades per

la crema de fotos del rei i es va demanar l'alliberament definitiu d'en Franki de Terrassa, el jove condemnat a presó acusat d'haver esguinçat una bandera espanyola del consistori egarenc ara fa sis anys.

La convocatòria va acabar a la plaça del Poble Romani, on es va fer lectura d'un comunicat de l'organització antirepressiva RESCAT que recordava l'existència de "molts companys tancats a les presons de l'Estat, companys que avui haurien d'estar gaudint de la Festa Major", en referència als presos polítics catalans: Diego, Laura, Marina, Zigor, Lola i molts altres.

Festa combativa sense repressió

La Comissió de Festes Populars de Gràcia (CFP), que celebra les seves activitats a la plaça del Poble Romani, va voler aclarir el seu posicionament davant algunes informacions aparegudes a diversos diaris. L'Assemblea de Joves de Gràcia, Endavant Gràcia i la Casa de la Muntanya (integrants de la CFP), col·lectius que fa més d'una dècada que formen part del teixit associatiu de la Vila, van denunciar que la massificació durant la Festa Major va servir d'excusa per convertir Gràcia en un barri envaït pels cossos policials, que van carregar indiscriminadament contra persones que l'única de-

licte que havien comès era caminar pels carrers de la Vila. També van proposar que, de cara a l'any que ve, es plantegi la possibilitat de flexibilitzar els horaris i oferir espais perquè la gent que vulgui continuar de festa pugui fer-ho.

La Comissió de Festa Major del carrer Sant Pere Màrtir també va qualificar d'inacceptable i d'autèntica provocació el fet que un grup reduït d'incontrolats policials reproduís escenes de violència gratuïta just en un moment en què l'edició de la Festa Major evolucionava, en línies generals, fidel al seu esperit col·lectiu i comunitari.

, de dalt a baix

GRÀCIA · TESTIMONIS DE LA BRUTALITAT POLICIAL DURANT LES MATINADES FESTIVES

“Vam acabar al Clínic després de rebre una pallissa per caminar pel carrer”

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

Després de les festes d'aquest agost a Barcelona queden els testimonis d'aquelles persones que van patir aleatòriament la contundència policial sobre la seva pròpia pell. Un mínim d'una cinquantena de persones han patit ferides de diversa consideració pels cops de porra, els cops de puny i les puntades de peu dels agents policials a Gràcia i a Sants. La majoria han estat ateses a l'Hospital Clínic i als centres d'assistència primària. De totes elles, una desena s'han posat en contacte amb la DIRECTA per fer públic el seu cas.

Tres de les agredides van quedar esteses a terra, plenes de cops i hematomes

Laura C. havia estat a les festes de Gràcia la matinada del 18 d'agost i, juntament amb les seves quatre amigues, amb qui havia passat la nit, es dirigien a l'estació de metro de Diagonal cap a les cinc de la matinada. A l'alçada del carrer Còrsega, una subunitat dels Mossos d'Esquadra les va envestir. “Els vam advertir que només estàvem cami-

Les ambulàncies van atendre altres ferits al carrer Torrent de l'Olla i al carrer Còrsega

nant pel carrer, que anàvem a buscar el metro, però vam ser agredides”, manifesta la noia. I l'agressió, segons expliquen, no va ser lleu. Van quedar esteses a terra, plenes de cops i hematomes i sense atenció mèdica. Els policies van marxar sense més. Una ambulància va recollir tres de les noies i les va traslladar fins a l'Hospital Clínic. Mentre es-

peraven, una de les noies va aturar un furgó policial, va reconèixer un dels agents com un dels agressors i li va demanar el número de placa, però aquest s'hi va negar i va marxar. El servei d'urgències del Clínic les va inspeccionar i el diagnòstic va ser de policontusions, un trau al cap i un cop fort a la cara. Van estar al llit sense moure's durant mol-

tes hores. Laura C. manifesta que després d'aquells fets els ha quedat “un pànic ja irreversible respecte una força de seguretat que no et protegeix, sinó que agredeix injustificadament i indiscriminadament”. L'endemà van anar al jutjat de guàrdia de Barcelona i van presentar una denúncia judicial perquè s'investiguin els fets. Les demandants

van aportar els informes mèdics. El 13 d'octubre les han citat a declarar. També han enviat cartes a tots els diaris però, de moment, ningú no n'ha fet res. Laura alerta que “només surten notícies dels esvalotadors de Gràcia i no sobre les agressions injustes que es van produir. A més, la meua sorpresa va ser gran en veure un vídeo que *El Periódico*

“Només surten notícies dels alborotadors de Gràcia i no sobre les agressions injustes”

va penjar a la seva web, que mostrava els desallotjaments de Gràcia i es veien uns mossos molt diferents dels que ens van agredir a nosaltres. Al vídeo apareixen caminant i simplement desallotjant pacíficament”.

L'afectada també ha destacat que elles ja es trobaven fora del nucli festiu dels carrers de Gràcia i que no entén fins on van arribar els policies desallotjant la gent que simplement caminava pels carrers. “Nosaltres vam rebre una pallissa tan sols pel fet de caminar pel carrer Còrsega i vam acabar al Clínic sense entendre perquè ens van pegar”.

FERIT DE CONSIDERACIÓ · DAVANT DEL CASAL POPULAR

“Dotze punts de sutura al cap per un cop de porra dels Mossos”

A.T.
redaccio@setmanaridirecta.info

M.P. és un noi de Terrassa que la matinada del 18 d'agost també es trobava al barri de Gràcia, concretament al carrer Torrent de l'Olla, davant del Casal Popular. Segons el seu relat dels fets: “Van arribar unes quatre furgonetes dels Mossos d'Esquadra que es van quedar aturades sense fer res una bona estona. Al cap d'uns instants, van baixar els antidisturbis amb els cascos, els escuts i les porres fora i van començar a intimidar el personal. Molta gent, molesta per aquella demostració de força i abús de poder, es va quedar allà. A la vegada, un grup important de secretes esvalotadors provocava els Mossos, esperant que més gent s'hi afegís per tenir l'excusa per carregar. Un mossos anava provocant un company meu, a qui després van detenir. L'anava mirant i fent-li gestos. Quan els Mossos van tenir una excusa per fer la primera petita càrrega, aquest mossos va anar directament cap al meu company i li va clavar un cop de porra impressionant. El company es va encallar al mosso i, de cop, tenia un munt de mossos a sobre carregant contra ell, mentre s'intentava defensar. Vaig intentar treure'l d'allà i el vaig voler agafar. Mentre me-

Contundència durant les detencions

l'intentava emportar i després de rebre uns quants cops al cos, un mossos em va donar un cop de porra al cap que em va fer caure a terra mig inconscient. Allà va començar la càrrega més violenta. Mentre un grup de gent m'ajudava a aixecar-me, els Mossos els agredien a ells. Vam marxar d'allà, vaig perdre de vista el meu amic i vam avisar l'ambulància. El cop em va provocar un tall molt profund al front que va requerir punts interiors i dotze punts exteriors. Van fer un ús desmesurat de la força i van tornar a demostrar que la violència gratuïta i l'abus de poder és el seu fort. Vam saber que molts dels esvalotadors eren secretes perquè van ser ells els que van retenir el company detingut fent veure que l'intentaven ajudar.”

DETINGUT · TRASLLADAT A LA FISCALIA DE MENORS

“Em van passejar durant dues hores amb el furgó policial”

A.T.
redaccio@setmanaridirecta.info

Un altre cas és el d'en Martí, un noi de disset anys que es trobava a l'alçada del carrer Ros de Olano quan va començar la càrrega. Ens ho explica tal com ho va viure: “Als voltants de dos quarts de quatre, jo, els meus amics i molta més gent ens trobàvem a la cantonada del Torrent de l'Olla amb Ros de Olano. De cop, es va acostar una furgona de Mossos d'Esquadra. Nosaltres ens vam quedar allà amb tota la gent, sense saltar ni cridar l'atenció més que la resta.

Els Mossos van començar a fer marxar la gent però, a mi, un d'ells em va començar a donar cops de porra. Jo em vaig girar i li vaig dir que parés, que no estava fent res, i vaig continuar caminant. Al cap d'uns 15 metres, el mateix mossos em va tornar a pegar més violentament. Quan em vaig girar, el vaig veure i em va dir una cosa semblant a: “Sí, soy yo el que te pega, el mismo de antes”. En aquest moment em vaig dirigir cap a ell i, abans de poder dir-li res, ja em trobava a terra, envoltat de mossos pegant-me. Més tard, al veure que em resistia a les agressions dels mossos, s'hi van afegir cinc policies de paísà. Quan em van immobilitzar, em van lligar les mans i em van detenir. Em

Marques per tot el cos

l'hospital perquè em féssin una revisió mèdica. Els metges em van dir que no tenia res trencat, però tot i així tenia contusions per tot el cos. A les tres del migdia vaig sortir de fiscalia acompanyat del meu pare sense haver menjat res, ja que l'únic moment en què em van oferir menjar va ser a l'hora de sortir. Em van deixar en llibertat acusat de desobediència i d'atemptat greu a l'autoritat per llençar ampolles que jo no havia ni vist”.

DIRECTA

ANUAR

, impressions

Hernán Cardinale · Editor independent (Buenos Aires)
opinio@setmanaridirecta.info

Donar espai a la paraula...

A l'hora de repensar el disseny gràfic o l'editorial, és més que probable que el primer que se'ns presenti sigui visualitzar una composició: un plec imprès, un pòster, un volant o bé, justament, la pàgina d'un diari.

Composició—repeteix a consciència—ja que parlar de disseny és reconèixer la confluència, el joc—no sempre harmònics—d'una diversitat d'elements sobre un espai determinat. Els dissenyadors, armats amb les seves bateries d'eines—tipografies, il·lustracions, traços, fotos, logos, paletes de colors—, aturats sempre a mig camí entre el text i la imatge, gaudeixen de la feina quan aconseguen definir aquesta distància on, tot just podent llegir-se alguna cosa, ja s'arriba a intuir—sense saber per què encara—què tensa la publicació. Una resplendor momentània que, com la d'una carnada sota l'aigua, ens proposa—suculenta, urgent i fàcil—la mossegada sense fer-nos a considerar la seva digestió. Submergits a les aigües de la nostra metàfora, diàriament ens trobem exposats a les carnades variades amb les quals, des de les nostres organitzacions, pretenem comunicar als més propers i amb les quals, a més, volem convèncer els desprevinguts i negats al pas, sense advertir que la resplendor—aquell moment de plaer—sol presentar els nostres discursos com si fossin més pròxims del que realment són, tot desestimant—per la seva presència reiterada—una rica diversitat de tastos d'informació. Com es pot escapar d'aquesta normalitat estètica que ens vesteix tan iguals? Com es pot afavorir "el que es desitja dir" sense que el disseny et situï dins d'una o altra saga de discursos? Personalment, crec que una resposta pot ser atorgar més presència a la paraula, al concepte, i desentendre's el més aviat e possible de les

LLUIS RAFOLS

el disseny, desmerèixer-lo, sinó desintoxicar el mitjà. Buscar llegibilitat per la simplificació de recursos, per l'economia, per l'adequació al discurs particular de cada organització, de cada acció comunicativa. Al seu torn, suposo que si persisteix aquesta pràctica es posarà més a la vista el què primer de cada discurs i això ja serà un gran pas cap a la diversitat de veus, reclams i posicions. Deixar en evidència la paraula, despulgar-la de tota forma prèvia a la seva lectura, de tota vestidura, i contrariar les veus que diuen que el disseny dóna forma al discurs, que el materialitza. Considerant que el disseny té molt poca relació amb la cosa a dir per si mateixa, pregunto: quina és llavors l'eina—procés capaç de sostenir la presència i el valor del text amb la qual el dissenyador pot esbossar l'escriptura... L'espai. L'espai en totes les seves projeccions. El seu treball se centra, en definitiva, en la transposició espacial d'un discurs no publicat a un espai públic on pugui manifestar-se clarament per si mateix. Lluny de pensar l'escriptura en el traç de tinta, el color o els canvis tipogràfics, el dissenyador escriu amb la seva empremta justament als intersticis entre tipus i tipus, paraula i paraula, entre paràgrafs; en la definició del ritme espacial amb què accentuarà cada idea del text, cada concepte, títol i cada trucada/crida, alternant el descans i l'activitat de lectora. Aquests espais en blanc i les pauses que obren en la lectura generen un espai de reflexió i, alhora, permeten equilibrar la composició.

Des del mínim de cada línia queda a les seves mans l'espai de l'interlineat, de l'interlineat, del ritme que va marcar entre punt i punt d'una convocatòria perquè se l'apreciï amb una determinada atenció; aïllarà un títol perquè destaquï i en paràgrafs continuats disposarà el cos general

del text. És el seu compromís considerar els espais on es distribuirà la publicació, tot buscant abaratir els costos des del diàleg inicial sobre cada projecte o cada petita peça gràfica en particular. S'haurà de cuidar especialment l'aprofitament extrem de cada tall de paper consultant a la impremta per, de nou allà, determinar el format de la publicació. També haurà de desestimar la comoditat que ofereixen certs recursos tecnològics de la preimpresió digital a favor d'altres processos més manuals de muntatge i còpia. Cal tenir en compte que, del total del cost de cada feina gràfica, entre un 50% i 65% torna a les papereres i a la indústria química i només entre un 10% i un 15% arriba als impressors. A partir del moment en què es distribueix, un text imprès és un fet públic i queda fora de la nostra tutela. D'ara en endavant estarà tot sol en un pelegrinatge incert que comença a les lleixes d'un quiosc o d'una llibreria, en el trànsit

La resposta pot ser més presència de la paraula

de mà a mà durant una mobilització, una marxa, una presa... o bé descolrint-se lentament sobre les parets de la ciutat o els seus voltants. Ja públic, queda exposat a una diversitat infinita de possibles mirades i lectures, davant les quals no hi ha res millor que estar disposat a obrir el diàleg. Instal·lar, fer dialogar, proposar els nostres discursos més enllà del cercle íntim, dels límits habituals amb què s'articula cada una de les nostres organitzacions, és la gran projecció espacial que es trama des del començament d'un disseny.

Xavier Díez · Historiador
opinio@setmanaridirecta.info

El declivi de l'imperi americà

Les aparences enganyen i la retòrica confor. Tanmateix, les opcions polítiques de Washington en les darreres dècades han esquarterat l'edifici imperial inaugurat el 1945. Semblava que la fi de la guerra freda havia de suposar la fi de la història, segons vaticinava el penedit Francis Fukuyama. Tanmateix, la suposada victòria—per incomparança del contrincant—i les decisions que acompanyaren el vencedor, han evidenciat la vulnerabilitat de l'imperi americà.

No es tracta únicament de l'escassa moralitat pel que fa a la política nacional i internacional protagonitzada pel binomi Reagan-Bush, sinó de la

incompetència geoestratègica demostrada per polítics d'escassa visió. El cert és que la parella neoconservadorisme i neoliberalisme són responsables dels indicis de fallida que avui qüestionen l'hegemonia americana. El primer, perquè ha propiciat una visió estreta i escassament clarivident de la complexitat del món. El segon, perquè la cobdícia d'uns pocs ha acabat soscavant les bases de la seva pròpia economia fins a deixar-la en una posició fràgil. La política d'abaixar impostos a les rendes altes, el consum desaforat, el creixement de les desigualtats, la deslocalització industrial i la fe irracional en l'engin-

yeria financera han fet d'Estat Units la nació més endeutada del món i una de les més dependents. Al seu torn, l'expansió forçada del seu model, mitjançant els acords de lliure comerç i les catàstrofes generades arreu per la seva aplicació, han erosionat la confiança en la superpotència.

Finalment, la política exterior ha estat un desastre monumental. Aquesta obsessió patològica pel mil·lenarisme religiós i per un model econòmic que fabrica milionaris amb tanta facilitat com expulsa milions d'individus de l'economia formal han catalitzat al pantà iraquí. La intervenció a l'Iraq passarà a la història

per ser la primera guerra en la qual se saqueja sense distinció tant el país ocupat com l'ocupant. La gestió bèl·lica, còpia del model empresarial hegemònic, ha fet de la guerra la particular versió empresarial d'Enron. Es tracta d'una guerra subcontractada, on diversos contractistes—sobretot d'empreses de seguretat—es dediquen tant a privatitzar a marxes forçades el país asiàtic com a passar desafortadament factures inflades a la pròpia Administració i on es dilapiden els impostos que paga una classe mitjana creixentment exhausta.

Tot i així, el fracàs militar ha evidenciat la fragilitat de l'imperi.

Això provoca que una Rússia recuperada—bàsicament perquè torna a tenir les idees clares i a treure la pols a la seva experiència imperial—, la pacient Xina i el mateix Iran desafin de manera creixent un país obsessionat a veure terroristes que, com tot nucli minoritari i radicalitzat, no resulten ser altra cosa, en termes maoistes, que simples tigris de paper. Fins i tot la seva àrea d'influència natural, l'Amèrica Llatina—amb l'expansió d'un moviment de fons nacionalitzador i crític amb el capitalisme liberal—, desafia obertament l'hegemonia d'un país que, innocentment, va decretar la fi de la història.

Humbert Roma · Periodista
opinio@setmanaridirecta.info

Del Nil a la presó de Topas (Salamanca)

JORDI BORRÀS

Diu un tòpic que acostumen a repetir els imperialistes empedreïts que "el nacionalisme es cura viatjant". M'agrada respondre'ls que, al contrari, és l'imperialisme allò que es cura viatjant, però que, d'altra banda, no cal viatjar molt: n'hi ha prou amb patir-lo.

Sigui com sigui -que no vull entrar en disquisicions inútils- aquest és el cas d'una periodista basca, filla de diplomàtic i nascuda al Brasil, molt viatjada i que ara purga les culpes d'haver esdevingut subdirectora del diari *Egin*, tancat pel jutge Garzón l'any 1998 en el marc de la seva macrooperació

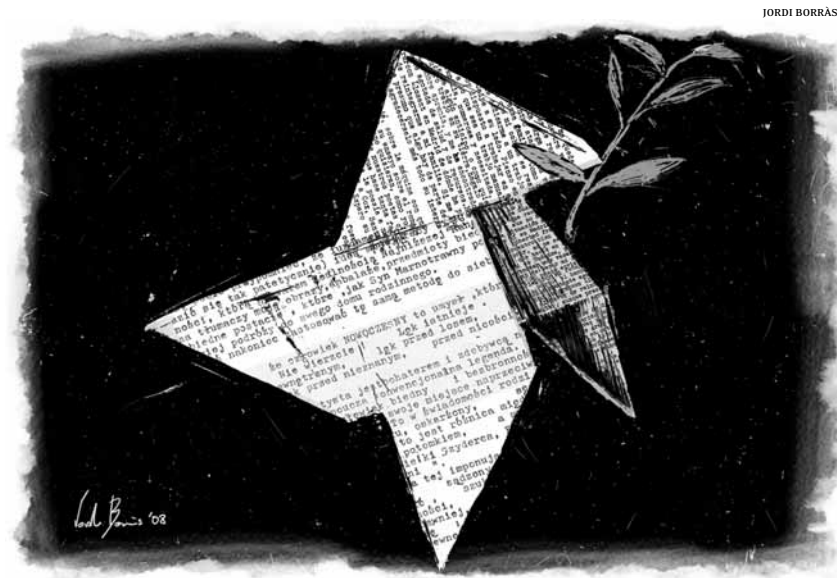
La relació de Teresa Toda amb els Països Catalans li ve de família. El seu besavi va ser una personalitat destacada de la Renaixença

contra l'esquerra independentista basca. Teresa Toda -la periodista i independentista viatjada- va ser condemnada a deu anys de presó per l'Audiència Nacional espanyola en el macrojudici pel sumari 18/98. Tot i que està pendent de confirmació de sentència pel Tribunal Suprem -com els altres quaranta companys i companyes empresonats amb ella pel mateix procediment i uns altres pocs que estan en llibertat, també esperant la confirmació de sentència-, ara es troba a la presó de Topas, a 25 quilòmetres de Salamanca.

Teresa Toda va passar un temps a Catalunya, on va treballar als anys 80 del segle passat. Va viure al barri de Gràcia de Barcelona i parla i escriu amb fluïdesa la nostra llengua. Em considero el seu amic i, com a tal, diumenge vinent l'aniré a veure a la presó on el Regne d'Espanya la manté com a ostatge -com a tants d'altres presoners polítics- fins que resolgui el conflicte que té amb el poble basc.

La seva estada al nostre país no és, però, l'única relació de Teresa Toda amb Catalunya i els Països Catalans. Li ve de família. El seu besavi, Eduard Toda i Güell -fill de Reus, diplomàtic i també home viatjat- va ser una personalitat destacada de la Renaixença -va arribar a presidir els Jocs Florals-, amic de Víctor Balaguer i proveïdor d'antiguitats egípcies al seu museu de Vilanova i la Geltrú. Precisament aquests dies i fins el 12 d'octubre, al Museu d'Arqueologia de Reus, hi ha l'exposició "Del Nil a Catalunya. El llegat d'Eduard Toda" -que primer es va exposar a Vilanova-, amb una extraordinària mostra de fotografies que va fer Eduard Toda a finals del segle XIX -del 1884 al 1886-, quan era cònsol d'Espanya a El Caire i va dedicar una part important del seu temps a la recerca arqueològica.

L'exposició és una meravella i s'hi reivindica la polifacètica aportació d'aquest personatge, a qui el llavors director general d'antiguitats d'Egipte, l'egiptòleg francès Gaston Maspero -de qui es va fer amic i que el considerava un investigador de confiança- va encomanar la direcció dels treballs de recerca i inventari de la primera tomba de l'Egipte antic trobada intacta, la de Sennedjem. El seu nom figura avui als textos explicatius d'aquestes troballes que hi ha a la sala que s'hi ha dedicat al Museu del Caire. Fins i tot els espanyols

La periodista basca va ser condemnada a deu anys de presó en el judici del sumari 18/98

han d'agrair a aquest destacat egiptòleg català que els primers fons egipcis del museu del Prado -sembla que fruit d'una venda i no pas d'una donació, com en el cas del museu de Vilanova- els aportés ell.

La peça que em va cridar més l'atenció, però, de l'exposició de Reus és el quadern on Eduard Toda recull, en català prefabricat, l'inventari de les

troballes de la tomba de Sennedjem i el relat detallat de la seva recerca. I la transcripció d'una carta a un amic seu, on es dol de no poder escriure més en català per a una revista de l'època, perquè l'afeixuguen les feines polítiques que l'obliguen a escriure en espanyol.

Toda no va ser només un egiptòleg destacat, sinó que -entre moltes altres coses- el seu nom anirà lligat per sempre a la restauració del monestir de Poblet a començaments del segle XX i a la reivindicació de la catalanitat de l'Alguer, a Sardenya, a la qual va dedicar un dels seus llibres: *L'Alguer. Un poble català d'Itàlia* (1888). L'any 1930, ja establert a Catalunya, va ser nomenat president del Patronat per a la restauració de Poblet i, el juliol de 1936, delegat de la Generalitat per

El nom de l'egiptòleg Eduard Toda anirà lligat per sempre a la restauració del monestir de Poblet

al salvament dels béns patrimonials de la Conca de Barberà. Va morir a Poblet l'any 1941.

(Trobareu aquest article també a: <http://dietarihumbert.wordpress.com/>)

Junius · Professor precari
opinio@setmanaridirecta.info

Lligats amb una corda que talla

31d'agost. Llegeixo al periòdic: "La UPF s'enfronta a un judici per 'mobbing'". Encara que de vegades els casos de *mobbing universitari* són objecte d'atenció, en aquesta ocasió el cas resulta exemplar en diversos sentits. Primer, perquè té lloc en una universitat que sol presumir d'estar al marge de les misèries de sempre. Privilegiada pel finançament públic, la UPF es pensa com centre de la indoctrinació neoliberal pels futurs quadres dirigents de Catalunya. Tot i que potser gaudeix de l'avantatge d'arrossegar menys història i, per això mateix, menys endogàmia, el cas de la professora Maria Dolors Obiols demostra que

clientelisme i neoliberalisme no són excloents i que la llei pot dir el que vulgui, que a la pràctica sempre hi ha subterfugis.

Segon, perquè el principal *crim* d'Obiols va ser no practicar una sociologia empírica. El vincle entre el positivisme vuitcentista i el neoliberalisme és ben conegut. Al món acadèmic de la sociologia, aquesta concepció és hegemònica i cada vegada ho és més, gràcies a mecanismes com les acreditacions, el factor d'impacte de les publicacions indexades (la versió actual de l'Índex inquisitorial), etc. Poc importa que l'epistemologia del segle XX hagi fet el gir lingüístic, poc importen el constructivisme, la

Del que es tracta és de desenvolupar una formidable màquina d'obtenir dades i formar tecnoclaus per a les empreses

deconstrucció o altres epistemologies que han demostrat la falsedat d'aquest positivisme per a ximpls

hiperespecialitzats. Del que es tracta és de desenvolupar una formidable màquina d'obtenir dades i formar tecnoclaus per a les empreses. La ciència queda al marge i de la llibertat de càtedra, millor ni parlar-ne.

Tercer, perquè no es tracta més que de la punta d'un iceberg. La UPF només té un 13% de professorat no funcionari. En el seu model de contractació flexible, la precarització campa pels seus respectes, establint un règim d'ansietat psicològica, extorsió econòmica i abusos de poder. En una paraula: de terror. A fi de realitzar els objectius del Pla Bolonya, una legió de becaris i professors precaris cobreixen

hores que no els corresponen, cobrant misèries i pagant-ho amb les seves carreres professionals, *ad maiorem glòria* d'una casta funcional conversal al mercat global (un exemple de la seva ideologia: parlen de *producte Pompeu* i de *clients*, enlloc de *llicenciatura* i *estudiants*); això sí, jugant amb els diners públics, ja que no arriben ni a l'altura moral d'un empresari.

Però no ens enganyem. La denúncia d'Obiols és suïcida. La llei no estarà de la seva part. Ja és l'hora que els universitaris comencin a pensar seriosament altres formes de lluita. Tallem la corda que talla!

, impressions

. A LA CANTONADA

Situar-nos al nostre lloc

Roger Costa

La terra es va formar fa 4.600 milions d'anys i la humanitat va néixer fa 2.600.000 anys. La pràctica totalitat de la història del planeta ha transcorregut sense nosaltres. Animals, plantes, mars i muntanyes han viscut milions d'anys estreta-ment relacionades entre si, amb més o menys harmonia, seguint les regles marcades pels ecosis-temes. La història de la humanitat només represen-ta el 0,05% de la història del planeta. Si resumíssim la història de la terra en 24 hores, 86.400 segons, la humanitat només representaria els darrers 49 segons. Vist d'aquesta manera, només som un sospir, un accident podríem dir, un fenomen es-trany dins la quotidianitat mil·lenària de la vida a la terra. No és que haguem de pensar que som una plaga, que som nocius per la terra. Però sí que hem de tenir un profund respecte pel lloc on vivim. Hem de tenir present que som uns nousvinguts. Hem de pensar que, si la terra ha viscut milions d'anys sense nosaltres, ha de poder continuar vivint milions d'anys més, amb o sense nosaltres.

Aquesta consciència, que els nostres avantpas-sats van aprendre mirant el cel i descobrint els cicles naturals de la vida, avui la tenim oblidada. Perquè ja no mirem el cel, perquè la llum elèctrica desdibuixa la frontera entre la nit i el dia, perquè vivim d'esquenes al planeta. Tothom ha sentit parlar alguna vegada d'aquella adorable criatura de rínxols daurats que creu que la llet ve del super-mercat o que existeix un fabulós arbre que dona els fruits ja envasats en pràctics packs individuals i enriquits amb tota mena de proteïnes de laboratori. Això, que sovint es tracta com una anècdota, com un mite o, simplement, com un motiu de rialles; és indicatiu de la superbia humana. La superbia que ens porta a pensar que som el centre de l'univers. Aquells que parlen de la fi de la història no fan més que mostrar aquesta superbia ignorant.

Ara, una altra cosa és el capitalisme. El capitalisme sí que és nociu. Però encara és més ínfim, és una etapa microscòpica dins la història. Només té 200 anys; les darreres quatre mil·lès-i-mes de segon del llarg dia terraquíu.

Fixem-nos, ara, en la història de la humanitat. Les primeres societats humanes vivien, igual que els seus avantpassats homínids, de la caça d'ani-mals i la recol·lecció de fruits, arrels i plantes. Cap el 8.000 abans de Jesucrist es va produir la Revolució Neolítica. És a dir, el pas cap a les societats agricultores-ramaderes. A finals del segle XVIII va tenir lloc la Revolució Industrial i el naixement del capitalisme. Des d'aleshores, vivim del treball a les fàbriques, oficines o comerços. No tothom viu així; però l'impacte del capitalisme és tal que condiona totes les altres formes de vida. Tornem a fer els comptes de la vella. Resumim la història de la humanitat en un sol dia. Trobem que la caça-recol·lecció ha estat la nostra forma de vida. L'agricultura-ramaderia només representa els darrers cinc minuts i mig (el 0,4%) i el capita-lisme els darrers sis segons i mig (el 0,008%). I encara podem fer una altra extrapolació. Si consi-derem la història des de la Revolució Neolítica, veiem que el 98% l'hem passat vivint de la terra i el món industrial només representa el 2%.

Així doncs, la manera com vivim avui dia és un fet estrany dins la normalitat de la vida dels nostres avantpassats fins als primers *homo erectus* (que eren negres africans com els que avui vénen en pasteres, però no tant pobres). Durant milions d'anys d'evolució s'ha anat forjant la nostra estruc-tura biològica, sexual, mental, social i relacional. I s'ha forjat en aquestes societats caçadores o agri-cultores. Des de fa molt poc temps, el capitalisme ha produït un xoc fortíssim en l'evolució de la vida. Si entenem aquests conceptes, entendrem moltes coses del que passa avui dia i podrem situar-nos al nostre lloc, ben lluny de l'antropocentrisme.

. EL CIGALÓ

“El nostre objectiu és dinamitzar socialment zones rurals deprimides”

Laura Espasa. BIÒLOGA. GRÀCIA (BARCELONA)

Montjuïc per la pau?

Montjuïc per la pau?

Assemblea Antimilitarista de Catalunya

A mitjan juny, la ciutat de Barcelona (amb la seva corporació municipal al capdavant) va celebrar el retorn del castell de Montjuïc pel seu ple ús i gaudi, lluny de les servituds militars que el van tenir segregat durant pràcticament tota la seva història. L'esdeveniment, però, deixa un regust agredolç a aquells sectors pacifistes que, durant dècades, l'havien fet paradigma del militarisme a la ciutat. Efectivament, els insubmisos i objectors van assenyalat -mitjançant ocupacions, manifestos, tancaments i d'altres accions pròpies de la praxi antimilitarista- l'obsenitat d'un museu que glorificava no només el poder de les armes (així, en genèric), sinó molts episodis en què el castell va servir per aixafar les ànsies de canvi social o nacional dels barcelonins a qui, en teoria, havia de defensar. Les figures d'Espartero, Prim o l'infaust procés en què va ser condemnat Companys estan indisso-lublement lligades als seus murs centenaris. Curiosament -i d'això també se n'ha de deixar constància, ni que sigui en aquest raconet de la Directa- els discursos oficials i el seguiment mediàtic que se n'ha fet han oblidat aquesta contribució a la definitiva desaparició d'aquest color caqui que emboi-rava l'*skyline* barceloní.

Tot i que la premsa ha recollit algunes veus que apostaven pel manteniment d'aquesta instal·lació -amb el pretext que la història militar també forma part de la nostra història (i no els falta raó, però si algun dia s'ideés un museu de l'esclavisme, difícilment la finalitat del seus comissaris fora la d'enaltir les seves virtuts)- i altres -l'inefable Gabriel Cardona- recordessin els afusellats pel poder republicà durant la Guerra Civil (com si aquestes morts indig-

nes justificuessin les que havien de venir... s'ha de ser ben poca-solta), cal felicitar-se de la desaparició d'aquesta càrrega just damunt dels nostres caps. I, això sí, vigilar -i de ben a prop- que el seu ús futur tingui present l'espirit rebel i alliberador que alguna vegada va caracteritzar els habi-tants que van patir les seves canonades i, especialment, que tots aquells mercenaris que avui dia estan a sou de les diferents institucions al servei de la pau (i que, pel que sembla, seran els seus principals beneficiaris), tinguin present la ignomínia del seu passat per poder considerar-se dignes usufructuaris.

Garzón i la Guerra Civil

Garzón i la Guerra Civil

Blanca Puig, Barcelona

A hir a la ràdio vaig sentir que el jutge Aestrella de l'Estat espanyol, Garzón, diu que investigará els morts de la Guerra Civil i el franquisme. I em vaig fer un fart de riure. Què investigará? Qui empresonarà? Fraga? Samaranch? Suposo que li toca, de nou, posar-se una medalleta de cara a la bona gent. I de pas, alimentar la teoria que els anarquistes eren dolentíssims, perquè segur que uns quants d'ells rebran, mentre el capellà que executava els del bàndol republicà al poble del meu avi quedarà impune.

Em pregunto per què Garzón se'n va a Xile o al passat per investigar? A casa seva, a les comissaries del costat d'on treballa, l'any 2008, es tortura la gent. I ell, ni mu. És més, avala la feina dels torturadors i hi col·labora. I alimenta tota aquesta púrria perpetuant l'Audiència Nacional espanyola, un tribunal d'excepció que viu en l'excep-cionalitat des de fa trenta anys. No entenc com no li cau la cara de vergonya.

Radicals alternatius

Radicals alternatius

Una veïna de Sants

S entia en Cuní parlant dels malvats radicals alternatius a les festes de Gràcia i de Sants, d'aquells joves dolents que s'alimenten de criatures i beuen la sang dels vius. Ja sé que és exagerat, com tot el que diuen als mitjans. Que un grup de gent vulgui proposar unes festes diferents, on hi ha festa però també un rerefons polític i social hauria de ser promogut, no pas censurat.

Les festes de Gràcia poden arribar a ser insuportables perquè l'Ajuntament les ha convertides en un atractiu turístic pels joves estrangers beguts, que s'enduen records dels decorats... i la policia s'ho mira perquè són de fora i queda lleig renyar-los. També és veritat que hi ha gent -alguna molt jove- que s'apunta a la moda de disfressar-se d'antisistema quan realment no ho és i fer massa gresca, tot molestant els autèntics antisistema (gent que lluita contra el sistema establert, no pas devoradors de criatures).

També s'hi afegeix la màfia que envolta la federació de carrers i que animo a combatre amb una associació de carrers alternativa que combati els amiguismes.

Pel que fa a les de Sants, no sé quin problema tenen les festes alternatives. Potser el problema és que tenen el suport dels veïns i veïnes, que no es trenquen coses, que hi ha ambient festiu... és a dir, que no donen motiu perquè l'Ajuntament pugui criminalitzar les persones que les organitzen...

Que difícil que deu ser asseure's a la cadira de l'Ajuntament i inventar-se enemics!

Manel Ros

Que has fet aquest estiu? He estat treballant com a organit-zadora i monitora dels camps de tre-ball de la muntanya d'Alinyà. Els duem a terme amb l'associació l'Espernallac amb el finançament d'una Fundació. El nostre objectiu és desenvolupar ac-tivitats que afavoreixin la dinamitza-ció social de zones rurals que estan de-primides a causa de la crisi de l'agricultura, enfocant-ho des de l'edu-cació ambiental. A Alinyà, el que fem és col·laborar amb els projectes que hi desenvolupa la Fundació, sobretot en-carats a la reintroducció i la conserva-ció de la fauna. Des d'Espernallac vo-lem donar un tarannà més social als camps relacionant els nois i noies que vénen amb la gent que viu i treballa a la vall perquè coneguin de primera mà

què vol dir viure al camp i del camp i què implica. D'aquesta manera hi ha un enriquiment mutu entre els partici-pants i la gent que viu a Alinyà. Participes al teu barri? Durant la resta de l'any estic implicada a l'Ateneu Rosa de Foc, al barri de Grà-cia, com a membre de la cooperativa de consum crític La Tòfona. Som un grup de persones que ens organitzem perquè tenim ganes de consumir d'una altra manera. Però no només canviant els nostres hàbits a través del consum de productes locals d'agricultura biològi-ca o de comerç just, sinó també inten-tant fer les coses d'una altra manera en la nostra pròpia forma d'organització i també en la manera com ens relacio-nem amb els productors. Intentem evi-tar els intermediaris, encara que no sempre és fàcil fer que tota la cadena funcioni fora del mercat.

, així està el pati

Educació acomiada 300 mestres interins | PÀG. 10

■ **Una secta mormona té quinze seus a Catalunya** | PÀG. 11

■ **Un incendi a Vandellòs revifa la polèmica nuclear** | PÀG. 14

■ **El runam salí de Sallent segueix filtrant-se al riu** | PÀG. 16

GRANOLLERS · 74 DIES EN VAGA DE FAM

Amadeu Casellas resta hospitalitzat mentre Serveis Penitenciaris no mou fitxa

Montse Aumatell
redaccio@setmanaridirecta.info

Amadeu Casellas porta vint-i-un anys empresonat per diverses condemnes. Les acusacions són haver comès atracaments a seus bancàries, a través dels quals ajudava a finançar diferents lluites dels anys setanta i vuitanta. Mai ha estat condemnat per cap delictes de sang. Actualment es troba ingressat a la secció penitenciària de l'Hospital de Terrassa, on va ser traslladat des de la presó de Quatre Camins, a Granollers. El 23 de juny va decidir començar una vaga de fam indefinida amb l'objectiu d'aconseguir que algun responsable de la Direcció General de Serveis Penitenciaris atengui les seves demandes.

Casellas ja porta vint-i-un anys a la presó i, segons la seva advocada, compleix amb els requisits perquè se li con-

Segons la seva advocada si li refonen les condemnes podria ser excarcerat aviat

cedeixi el tercer grau: haver complert les tres quartes parts de la condemna i mostrar una actitud favorable. Però la Direcció General de Serveis Penitenciaris diu que no hi té dret i posa l'excusa

Concentració el dilluns 25 d'agost davant la seu d'Institucions Penitenciàries a Barcelona

del trencament de condemna. Segons l'advocada Diana Reig, membre de DALP i defensora de Casellas, això és una trampa, ja que l'estan condemnant dos cops pel mateix delictes. Segons ha explicat Reig, entre les condemnes per les quals està empresonat ja hi ha la del trencament de condemna. Alhora, la Direcció General de Serveis Penitenciaris diu que haver trencat la condemna li

resta beneficis penitenciaris.

Des del carrer, tant la mare de Casellas com el Grup Osonenc de Solidaritat amb Amadeu Casellas estant treballant per ajudar-lo en la seva lluita. El 12 d'agost una quinzena de persones es van reunir amb la jutgessa del penal 2 de Manresa, Erika López Gracia. El motiu de l'entrevista era que el 18 de juliol havia denegat la petició de

limitar la seva condemna a 20 o 30 anys. Si se li acceptés això, haurien d'excarcerar-lo immediatament o, com a mínim, atorgar-li el tercer grau.

Posteriorment, el 25 d'agost, algunes persones del Grup de Suport havien de mantenir una entrevista amb el director de la Direcció General de Serveis Penitenciaris de Catalunya, Albert Batlle i Bastardas. Feia dies que s'ha-

vien enviat els noms de les cinc persones que sol·licitaven la reunió. A l'hora d'entrar, però, Albert Batlle va exigir com a condició que les persones que en aquell moment estaven fent una acció de solidaritat i tallaven el trànsit al carrer Aragó de Barcelona deixessin de fer-ho. En cas que acceptessin, tant sols deixaria entrar la mare de Casellas i la seva advocada. El grup de gent que hi havia anat va decidir no cedir i posar una queixa al Registre de la Direcció General de Serveis Penitenciaris per aquesta actuació, que consideren irrespectuosa.

Pocs dies abans de tancar aquesta edició, el 29 d'agost, dos membres del Grup de Suport i la seva advocada, Diana Reig, van posar una denúncia davant el jutjat de Vigilància Penitenciària arran dels presumptes abusos patits a l'Hospital Penitenciari. Després de diverses vagues de fam i el posterior incompliment dels acords per part de la Direcció General de Serveis Penitenciaris de Catalunya, aquest cop Casellas ha pres la ferma decisió d'arribar fins a les últimes conseqüències.

Diana Reig va explicar que el que vol aconseguir Amadeu Casellas és que li refonguin les condemnes que té actualment en una de sola. L'any 1987 ja li van ajuntar les cinc que tenia i les van reconvertir en una sola de quinze anys. Segons Reig, això no és cap privilegi ja que està recollit a l'art. 76 del Codi Penal. Com que té vuit anys de redempcions, si li limitessin la condemna a 30 anys, podria ser excarcerat quasi immediatament.

Qui és Amadeu Casellas

Amadeu Casellas és un home de 48 anys que va ser condemnat el 1979. Des de 1973 havia estat un militant actiu, un anarquista expropiador que ajudava les famílies de classe obrera que estaven en vaga. Per poder sufragar aquestes despeses, l'any 1976 van començar a atracar bancs. El 1979, el van detenir i condemnar. L'any 1981 va sortir en llibertat, però, fidel a la manera de dur a la pràctica les seves idees, el van tornar a condemnar. L'any 1985 va tornar a sortir, per reingressar-hi un any més tard. En

total, des de 1979, només ha estat en llibertat dos anys. Durant aquest temps ha estat traslladat de presó diverses vegades i ha vist els canvis que ha experimentat el sistema penitenciaris des que es van traspasar les competències a la Generalitat. Tots aquests anys, Casellas ha lluitat per millorar les condicions de vida de les persones preses. El Grup Osonenc de Solidaritat amb Amadeu Casellas creu que el seu paper reivindicatiu a la presó l'ha convertit en un pres in-còmode pel sistema.

Actes de solidaritat arreu del món

Durant les darreres setmanes s'han convocat actes arreu per exigir la llibertat d'Amadeu Casellas. El 14 d'agost, a Barcelona, es van dur a terme diversos sabotatges a oficines bancàries. El 24 d'agost es va desplegar una pancarta a Figueres. El 25 es va tallar el carrer Aragó de Barcelona. A Galícia, el 21 d'agost, es va fer una barriada per aturar els trens de primera hora del matí entre A Coruña i Vigo. El 25 d'agost desenes de persones es van concentrar a Móstoles (Madrid) en solidaritat amb el pres osonenc. I a To-

ledo, la darrera setmana d'agost es va fer una vaga de fam rotativa davant els jutjats de la ciutat. El dia 27, es va fer una concentració a la plaça de la Paeria de Lleida i a la plaça Major de Vic. A Terrassa diverses persones es van concentrar davant l'Ajuntament el dia 29, com també a Manresa. El 30 d'agost més de dues-centes persones es van manifestar per Barcelona mentre l'endemà hi va haver una concentració a Bilbao. El 5 de setembre s'ha convocat una concentració davant la Direcció General Penitenciària de Madrid.

, així està el pati

CERDANYOLA DEL VALLÈS · LES PROTESTES CONTRA EL PROCÉS DE BOLONYA CLAUS EN LA DIMISSIÓ

El rector de la UAB renuncia al seu càrrec i convoca eleccions anticipades

Núria Giral
redaccio@setmanaridirecta.info

Lluís Ferrer ha cedit a la pressió d'estudiants i professors contraris al Pla Bolonya i ha anunciat la seva intenció d'avançar un any les eleccions, previstes pel novembre de 2009. L'actual rector va comunicar la seva dimissió a la Junta de Govern de la Universitat Autònoma de Barcelona el 17 de juliol, just abans de marxar de vacances. Ja feia mesos que Lluís Ferrer, de 49 anys, es plantejava l'opció de dimetir i així ho va expressar als membres més propers del seu gabinet, que

Els sindicats i les assemblees d'estudiants creuen que les protestes han influït en la decisió de Ferrer

van insistir en la conveniència que continués al càrrec. Segons explica una portaveu del Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans, les mobilitzacions d'aquests darrers mesos contra l'aprovació dels graus del Pla Bolonya han influït de forma decisiva en la renúncia del rector i, si aquesta no ha estat difosa abans, és -precisament- perquè no es relacioni mediàticament la seva dimissió amb les protestes contra l'aplicació de l'Espai Europeu d'Ensenyament Superior. Tanmateix, fonts de la UAB asseguren que la renúncia respon únicament a motius de salut -fa quatre anys Ferrer

JORDI PIZARRÓ (ARXIU)

Acte de rebuig al rector Lluís Ferrer la primavera passada a la UAB

va patir un desprendiment de retina per estrès visual i no li convé patir situacions de tensió i professionals. Aquestes mateixes fonts també apunten una possible oferta laboral lligada a la investigació, un camp que sempre ha apassionat Ferrer, catedràtic en Medicina i Cirurgia Animal. La seva nova faceta com a investigador es desenvoluparà, en principi, en un país estranger, possiblement als Estats Units.

Una investidura polèmica

Nascut a Mallorca i llicenciat en Veterinària per la Universitat de Saragossa, Lluís Ferrer va ser investit rector de

la UAB el 7 de març de 2002 amb el suport de 256 alumnes, el 0,69 per cent del total del cens de la institució educativa. El 22 de novembre de 2005 va renovar el seu càrrec en unes eleccions marcades de nou per la baixa participació estudiantil, per la victòria del vot nul en algunes facultats -opció que demanaven les Assemblees de Facultat i els sindicats- i, especialment, pel nombre reduït de vots que van obtenir tant Ferrer com l'altre candidat, Joaquim Molins López-Rodó, molt proper a Ciutadans. "Tots i totes sabem que les eleccions per escollir rector són una pràctica totalment caciquista. Els estudiants

som els últims micos a nivell de representació institucional dins la UAB, especialment des de l'aprovació de la LOU, que va comportar un canvi en la ponderació dels vots de l'estudiantat. Ara qui decanta la balança és un lobby de professors d'una determinada ideologia política", apunta Albert, un dels representants de l'Assemblea de Facultat de Ciències Polítiques i Sociologia de la UAB.

Presència policial dins la Universitat
El mandat de Ferrer s'ha caracteritzat, segons el SEPC, per la implementació de l'Espai Europeu d'En-

senyament Superior (EES) a la UAB -de vegades fins i tot a costa de saltar-se el reglament- i per la permisivitat en relació a la presència policial dins el campus de Cerdanyola del Vallès.

El zenit de la connivència del rector amb els Mossos d'Esquadra va tenir lloc durant la tancada del 4 de març passat, en què quaranta estudiants van ocupar la Facultat de Lletres per exigir l'obertura d'un procés de decisió participatiu i democràtic sobre el controvertit Pla Bolonya. Malgrat un primer intent negociador per part de l'alumnat, Ferrer va apostar per la via repressiva i va permetre una brutal càrrega policial contra el centenar de persones concentrades de forma pacífica a les portes de la facultat, que va deixar com a resultat desenes de persones ferides. Arran dels fets succeïts i d'altres accions de protesta posteriors, la UAB ha obert expedients sancionadors a 32 estudiants.

Futur de la UAB

Està previst que Ferrer anunciï la convocatòria d'eleccions al proper Consell de Govern, a finals de setembre, i que aquestes se celebrin entre els mesos de novembre i desembre de 2008. Així doncs, la investidura del nou rector de la UAB tindrà lloc a principis de l'any vinent. Entre el professorat es diu que el proper rector -rectora, ja que un dels noms que sona és d'una dona- serà del sector més partidari d'endurir les mesures contra les protestes estudiantils. "Independentment de qui guanyi les eleccions, les mobilitzacions contra Bolonya a la UAB continuaran, tingui (el nou rector) més mà dura o menys", afirma Albert de manera contundent.

CATALUNYA · MOLTS DELS MESTRES INTERINS AFECTATS SE N'HAN ASSABENTAT JUST ABANS DE COMENÇAR EL CURS

El Departament d'Educació fa fora 300 mestres mentre estaven de vacances

Enric Borràs Abelló
redaccio@setmanaridirecta.info

Una notificació oficial enviada durant el mes d'agost ha servit per avisar gairebé 300 mestres interins que havien firmat un contracte de dos anys que els havien rescindit el contracte. Els afectats havien anat de vacances, confiats que, quan tornarien, tindrien feina durant un any al centre on treballaven. Molts ja s'havien preparat el curs i el projecte docent. El Departament d'Educació defensa que la mesura és completament legal, que

la gent afectada ja sabia que li podien rescindir el contracte en qualsevol moment. Però Agnès Solà, una de les afectades, explica que tot plegat no només afecta aquestes 300 persones, sinó que en algunes escoles es podria arribar a haver de canviar el 60 per cent del claustre, amb tot l'enrenou que això suposa.

Els sindicats Comissions Obreres i USTEC expliquen que tot plegat es deu a un error de previsió del Departament. Quan van obrir les últimes oposicions per a mestres, van pensar que la majoria dels que aconseguirien plaça serien els qui ja treballaven d'inter-

rins. Però, a les últimes oposicions, s'hi van presentar més sol·licitants dels que es preveïen i prop de 300 per-

Tot plegat es deu a un error de previsió del Departament d'Educació

sones interines en van quedar fora. Com que la seva plaça havia estat coberta, tot i que tenien firmat un con-

tracte de dos anys, el 28 de juliol el Departament d'Educació va acordar rescindir el contracte dels mestres interins. Les notificacions per carta es van enviar el mes d'agost, tot i que el mes de setembre algunes encara no havien arribat.

A les persones afectades no els ha quedat més remei que recórrer als nomenaments per substitucions que el Departament d'Educació havia convocat el 29 d'agost. Tot i que, segons CCOO, la majoria d'afectades han aconseguit feina a la mateixa zona on treballaven a través d'aquests nomenaments, la situació no

és la mateixa. Agnès Solà afirma que, tot i que ara tinguin feina, la plaça és molt més precària que la que tenien abans perquè pot desaparèixer en qualsevol moment. A més, encara que la plaça sigui a la mateixa zona on treballaven, alguna gent haurà de treballar a poblacions molt llunyanes d'on havien d'anar en un principi, ja que es tracta de zones força àmplies. Solà també explica que alguns dels afectats no ho han sabut a temps per presentar-se als nomenaments del 29 d'agost i que s'hauran de presentar a la pròxima tongada.

, així està el pati

MONTSERRATÍ · LA WEB DE PRESIDÈNCIA DE LA GENERALITAT CONTÉ UN ENLLAÇ AMB LA SECTA

L'Església de Jesucrist dels Sants dels últims Dies opera a Martorell

DIEGO IBARRA

Xavi Martí
redaccio@setmanaridirecta.info

Martorell i altres municipis catalans compten amb seus d'una organització religiosa mormona que està catalogada com a secta per part dels experts i d'organitzacions com l'Associació per a la Prevenció de la Manipulació Sectària (Redune). A més, es dona la circumstància que la web de la Generalitat (en concret a la pàgina de Presidència) ofereix un enllaç directe amb la pàgina que té l'Església de Jesucrist dels Sants dels últims Dies a Internet. Els Sants dels últims Dies estan situats al passeig de Catalunya número 7 de Martorell i, segons fonts municipals, tenen una llicència d'activitat datada el gener de 2006.

El racisme, la poligàmia, les famílies nombroses i la prohibició de la cafeïna són trets de l'entitat

L'organització dels Sants dels últims Dies és una secta que es va fundar als Estats Units l'any 1830 i que, actualment, compta amb la seva seu central a Salt Lake City (Utah, EUA) i amb prop de catorze

milions de membres repartits per tot el món. Té 124 temples funcionant i més de 27.000 congregacions repartides per 160 països. La secta opera a Catalunya a través de les seves quinze seus repartides per onze poblacions. Així, Barcelona compta amb quatre locals, Terrassa dos i Vilafraça, Martorell, Sabadell, Esplugues de Llobregat, Mataró, Granollers, Tarragona, Lleida i Girona un cadascú. Al mateix temps, l'Església dels Sants dels últims Dies forma part de la llista de 83 grups sectaris i de manipulació psicològica que ha confeccionat Redune per recollir el nombre de sectes que operen a l'Estat espanyol.

Poligàmia, racisme i un home que s'autoanomena profeta

Els Sants dels últims Dies van ser fundats per Joseph Smith, que es va autoanomenar profeta i es va casar amb més de 50 dones. Així, una de les principals característiques d'aquesta secta és la poligàmia. Això va fer que el segon president de l'organització, Brigham Young, introduís una creença dins la secta que es resumia amb aquestes paraules: "Els únics homes que arriben a ser Déus són els que viuen en la poligàmia". Els altres trets principals d'aquesta secta mormona són el racisme (el *Llibre Mormó* ensenya que la pell negra és un senyal de la maledicció de Déu), el foment de les famílies nombroses i prohibicions com no poder consumir te, cafè, tabac, alcohol ni cap producte que porti cafeïna, ja que el seu funda-

dor, l'any 1833, "va rebre una llei de Déu anomenada *La Paraula de Saviesa* que ho prohibeix expressament".

La catalogació dels Sants dels últims Dies com a secta, segons els experts, està definida més clara-

Els seus membres han d'entregar el deu per cent dels seus ingressos a l'organització per aconseguir la salvació

ment per altres trets que li són propis i que tendeixen a exercir un control sobre les emocions, el pensament, la conducta i la ment dels seus membres. En aquest sentit, tots els que formen part de la secta han d'entregar el deu per cent dels seus ingressos per aconseguir la salvació i, si no paguen, poden ser acusats de trencar la *lleï del delme* i de robar al Senyor. Pel que fa a l'aparença, els homes han de portar el cabell curt i anar amb vestits d'executiu i les dones només poden utilitzar faldilles o vestits.

En el terreny de les emocions i del comportament, els Sants dels últims Dies indiquen als seus membres on han de viure i com han de

viure, eviten totes aquelles persones que s'oposen al seu sistema de creences, organitzen les estones de lleure al voltant de les activitats i lleis del seu grup, no poden entrar en contacte amb gent que ha abandonat l'Església i creuen i fan creure als seus adeptes que les seves normes emanen directament de Déu.

Cinc mormons condemnats a Texas

El 23 de juliol d'enguany, cinc membres de l'Església Fonamentalista de Jesucrist dels Sants dels últims Dies, que és una escissió de la secta fundada per Joseph Smith, van ser acusats d'abús de menors per un tribunal de Texas. Entre els acusats, s'hi trobava el seu líder, Warren Jeffs, que el 2001 ja va ser condemnat a deu anys de presó per violació. L'actuació contra la secta va començar a principis de 2008

Fan creure als seus adeptes que les seves normes emanen directament de Déu

quan, arran de la denúncia d'una menor que va dir que havien abusat d'ella sexualment al ranxo que tenia la secta a El Dorado. La policia es va fer càrrec de 416 infants que eren fills dels membres del grup.

TARRAGONA · MOBILITAT

L'aparcament robotitzat de Jaume I no és viable

Directa El Camp
elcamp@setmanaridirecta.info

Mentre continua el culebró relacionat amb les operacions financeres de la candidatura per organitzar els Jocs del Mediterrani 2017, un nou escàndol ha irromput a la ciutat. L'alcalde de Tarragona ha donat a conèixer els resultats de l'informe sobre la situació financera i constructiva de l'aparcament Jaume I. Aquest aparcament *intel·ligent*, la construcció del qual va ser adjudicada per l'Ajuntament anterior - governat per CiU i PP- fa sis anys per 3,9 milions d'euros, encara no s'ha enllestit malgrat les successives injeccions de diners que ascendeixen a un total de 25,7 milions d'euros.

La construcció d'aquest equipament ha generat nombroses protestes a causa de la seva ubicació, al bell mig de la Part Alta (el casc històric de Tarragona), de les molèsties ocasiona-

La construcció de l'equipament ha generat nombroses protestes veïnals

des per la perforació del subsòl -format per una pedra molt dura coneguda com a *fetge de gat*-, i dels nombrosos dubtes sobre la seva viabilitat. A més hi ha hagut querelles judicials entre les empreses que formaven l'UTE a la qual es va adjudicar l'obra i la plaça i les escales que conformen la plaça que hi ha sobre l'aparcament.

L'últim informe diu ara que l'aparcament no és viable. Per acabar-lo, caldria invertir 7,3 milions d'euros més, només tindria 250 places (350 menys de les previstes) i el temps d'espera per recollir un vehicle podria arribar a les cinc hores. A aquestes alçades, va afirmar l'alcalde, tan sols hi ha "un forat amb ferros que, a més, no es poden tocar fins que no ho autoritzi un jutge". L'equip de govern ha decidit convertir la instal·lació en un aparcament convencional amb 350 places. El canvi costarà entre 4,5 i 5,3 milions d'euros i al voltant de dos anys d'obres.

L'Associació de Veïns de la Part Alta considera imprescindible que es denunciï les persones responsables d'aquest nyap que ha generat un deute que haurà de pagar tota la ciutadania mitjançant un crèdit a 35 anys. Els veïns també reclamen la construcció d'un aparcament al passeig de Sant Antoni (perímetre exterior de la Part Alta), que es trobin solucions d'aparcament a curt termini i que es convoqui una consulta popular perquè el veïnat de la Part Alta, a partir de les diferents propostes que es puguin presentar, decideixi què cal fer amb el forat, atès que un aparcament convencional sense sortida a l'exterior segueix generant força dubtes.

, així està el pati

MONTSERRATÍ · MARTORELL VIU DIU QUE L'ACORD ADMET L'ÚS DE MATÈRIES TÒXiques

Solvay i CiU signen un conveni que permet fer més indústria química

Xavi Martí
redaccio@setmanaridirecta.info

L'entitat ecologista Martorell Viu s'ha posicionat al voltant del conveni urbanístic que l'Ajuntament de Martorell ha pactat amb la multinacional química Solvay i que va ser aprovat en el ple de juliol amb els vots favorables del govern de CiU i de tres dels quatre partits de l'oposició: PP, ERC i ICV. El president del grup ecologista, Alfred Bellés, contradiu CiU i considera que "el conveni que ha signat l'Ajuntament amb Solvay també fomenta el desenvolupament d'indústria química perillosa, ja que alguns dels terrenys de la multinacional contenen la clau urbanística 8e, que permet la utilització industrial de matèries tòxiques i perilloses".

Durant el darrer ple, el regidor d'Urbanisme, Xavier Fonollosa (CiU), va indicar que "el conveni eliminarà la possibilitat de fer més indústria perillosa a la ciutat, impossibilitarà que Solvay creixi i crearà una zona on només es podran fer instal·lacions empresarials de caire logístic i no indústria química". Tot i això, des de Martorell Viu, es va fer pública una versió contrària a les declaracions del regidor d'Urbanisme i Bellés va afirmar que "una part dels terrenys sí que són de caire logístic, però d'altres no ho són". Martorell Viu ha dit que "la clau urbanística 8 fa referència a industrial, mentre que la e vol dir especial". Això fa, segons Alfred Bellés, que "Solvay pugui créixer i crear indústria química, ja que la e d'especial comprèn matèries tòxiques i perilloses".

El conveni que el govern de CiU ha pactat amb la multinacional belga, que substitueix el que va impulsar l'anterior govern tripartit de Martorell, per-

El PP, ERC i ICV van dir que el conveni "és beneficiós"

met que la química desenvolupi tot un seguit de terrenys de la seva propietat que són a tocar de l'A-2 i que sumen un total de 255.000 metres quadrats i 127.000 metres de sostre edificable. A canvi d'aquestes concessions, l'Ajuntament de Martorell rebrà gratuïtament de Solvay 103.000 metres quadrats de sòl, que seran destinats a crear zones

Seu de la fàbrica Solvay a Martorell

verdes, equipaments i nous vials. A més, l'empresa es compromet a fer i sufragar tot un seguit de noves vies de comunicació. La primera d'aquestes infraestructures és la construcció d'una connexió que comunicarà l'AP-7, l'A-2, el nou barri de Can Bros i el polígon Solvay. La segona, materialitzada en una doble avinguda, servirà per millorar l'accés principal de Can Bros i connectar-lo amb el nucli urbà de Martorell. Finalment, Solvay crearà el nou accés sud del barri, amb la qual cosa Can Bros comptarà amb dues entrades. Segons el regidor Xavier Fonollosa, "l'import monetari de les cessions gratuïtes i de les millores dels accessos que farà Solvay amb el nou conveni supera els setze milions d'euros i augmenta en dotze milions les aportacions que feia l'empresa en l'acord subscrit amb el PSC".

Un dels principals beneficis que ha vist el govern de Martorell a l'hora de

signar l'acord amb la multinacional química és que, en paraules de Fonollosa, "el conveni servirà per desencallar el projecte de rehabilitació de Can Bros". La primavera passada, la Generalitat va suspendre de forma definitiva la modificació del PGOU de Can Bros perquè considerava que els accessos al barri eren insuficients per acollir l'augment de població que hi hauria a la zona. Ara, amb el conveni acordat amb Solvay, el govern de CiU espera tirar endavant el projecte del nou barri i Fonollosa comenta, a més, que "l'acord significa crear llocs de treball per la gent de Martorell". El PP, ERC i ICV van dir que el conveni "és beneficiós".

Solvay inverteix 45 milions per millorar la competitivitat. Durant el 2007, la química belga va facturar un total de 706 milions d'euros a les seves seus de l'Estat es-

panyol i va invertir 45 milions per millorar la competitivitat i l'eficiència energètica de les seves plantes. Davant d'aquestes dades, Martorell Viu va indicar que "el que hauria de fer Solvay és invertir diners per mirar de substituir la tecnologia del mercuri que utilitza per obtenir el sodi amb el qual fa la sosa càustica". Alfred Bellés ha indicat que "la química de Martorell emet molt mercuri a l'atmosfera" i denuncia que "al voltant de Solvay hi ha un núvol de mercuri que acaba anant a parar als sediments del mar i dels rius, que es transforma en metil-mercuri orgànic i que passa a la cadena tròfica, als peixos i, per tant, als nostres aliments". Martorell Viu creu, a més, "que existeix una tecnologia alternativa al mercuri" i indica que "el mercuri és un producte neurotòxic i que el respirem tots".

El matrimoni entre Salvador Esteve i Solvay

Quan arribin les noves eleccions municipals, el 2011, l'alcalde de CiU, Salvador Esteve, haurà governat durant un total de vint anys. Els mandats d'Esteve sempre s'han caracteritzat per ser períodes que han afavorit els interessos d'una de les multinacionals químiques que més contamina a Europa. L'any 1986 Solvay va començar a forjar en secret la construcció de dues incineradores de residus tòxics. El secretisme del projecte -que no tenia llicència municipal- va comptar amb la complicitat d'Esteve, que va pujar al poder el 1987 i va ocultar informació a la població dels 40 municipis a qui afecta la contaminació per dioxines de Solvay. L'any 1989 un projecte de Joaquim Molins (CiU) pretenia fer incineradores a tres punts de Catalunya i l'únic ajuntament que li va donar suport va ser el que encapçalava Esteve. L'any 1992 l'alcalde de CiU va ocultar un informe de l'Institut Químic de Sarrià sobre les dioxines i els metalls pesats que podien emetre les incineradores de Solvay i, aprofitant el període de vacances, va aprovar el projecte d'urbanització de les incineradores el mateix dia que es va presentar. Les incineradores es van acabar de fer el 1994. (Directa 36, 41, 42, 88).

La CUP denuncia que CiU no mira pel poble

Davant el conveni signat amb la multinacional per part de la regidoria d'Urbanisme, la Candidatura d'Unitat Popular de Martorell (CUP), a través d'Ana Maria Rodrigo, ha manifestat que "les grans millores que han de comportar el desenvolupament dels barris de la Sinia i de Can Bros i l'acord amb Solvay -que semblen encantar a tots els partits polítics de

Martorell sense excepció- contrasten amb la desídia que mostra l'equip de govern vers altres espais que són del poble". En aquest sentit, Rodrigo va denunciar l'estat de deteriorament de molts equipaments municipals i que "l'edifici de Ca l'Ollé, l'Ateneu, la Torre de Santa Llúcia, la farmàcia Bujons, la part del davant de la piscina i la Caserna es troben abandonats". La

CUP ja fa temps que acusa el govern de CiU "d'especulador" i de "vetllar només pels interessos privats".

Cal destacar que, durant el ple de juliol, el regidor d'Economia, Josep Casasayas, va anunciar l'augment del 10,39 per cent de les tarifes de l'Aula d'Idiomes de l'Escola Municipal de Ca l'Oller, ja que "els preus públics no han d'estar gaire lluny dels

preus de mercat perquè, si no, podríem afectar la iniciativa privada". A més, durant la mateixa sessió plenària també es va aprovar que la nova llista d'avis municipal, la segona que tindrà la ciutat, sigui gestionada i construïda per la Fundació Residència Sant Joan de Déu de Martorell, una entitat privada que té com a president a l'alcalde Salvador Esteve.

, així està el pati

VANDELLÒS · L'ACTIVITAT DE LES CENTRALS NUCLEARS GENERA MÉS PROBLEMES

Les fonts oficials minimitzen la gravetat de l'incident a Vandellòs II

Directa El Camp
elcamp@setmanaridirecta.info

El 24 d'agost, la central nuclear Vandellòs II va patir una nova avaria. En aquest cas, es va produir un incendi a la sala de turbines que va afectar el generador elèctric. L'any 1989 un incendi a la sala de turbines de Vandellòs I va ocasionar la retirada de la llicència d'explotació i la clausura de la central.

El 1989 un incendi semblant a Vandellòs I va provocar la clausura de la central

L'incident va fer activar el Pla d'Emergència Nuclear de Tarragona (PENTA). El Consell de Seguretat Nuclear (CSN) va informar que l'incident no havia produït cap impacte sobre els treballadors ni sobre el medi ambient. La central va quedar atu-

rada i no es podrà posar en funcionament fins d'ací unes setmanes, segons el CSN.

Greenpeace i Ecologistes en Acció -que van informar de l'incident abans que el CSN- han demanat de nou la retirada del permís d'explotació de les centrals Ascó I, Ascó II i Vandellòs II a l'associació nuclear ANAV (Endesa + Iberdrola) i la paralització cautelar del seu funcionament davant el nombre d'incidents que acumulen. També han demanat que es permeti l'accés d'investigadors independents a la central i han recordat que, sovint, els incendis a les turbines han estat els desencadenants d'incidents més greus.

Malgrat les explicacions de l'ANAV i el CSN, estan apareixent moltes dades sobre l'incident. Diverses persones i ajuntaments del voltant de Vandellòs (l'Ametlla de Mar, Mont-roig del Camp, Pratdip, Tivissa, l'Hospitalet de l'Infant, etc.) han criticat que -tot i l'aparatositat de la columna de fum que es va generar- no van rebre informació de la subdelegació del govern espanyol fins una hora i mitja després i de l'ANAV quatre hores més tard. Ecologistes en

ÀNGEL MONLEÓ

Acció també ha denunciat, entre altres coses, que es va obstaculitzar l'accés dels bombers a la central. Per la seva banda, EUiA ha denunciat que "en una explosió posterior a l'incident" es va exposar els treballadors a una situació d'"alt risc". El CSN ha decidit enviar inspectors a la planta perquè examinin l'abast de l'incident i ha avançat al mes de setembre el comitè d'enllaç amb els elèctri-

ques previst per finals d'any. El delegat del govern espanyol afirma que va ser el mateix CSN i els bombers de la Generalitat els que van haver de trucar la central per confirmar l'incident. Fins i tot la Generalitat exigeix als propietaris de les nuclears que no desatenguin més la seguretat i compleixin els protocols d'alerta. Mentre, van apareixent aquestes dades, que fan que diver-

ses fonts apunten que l'incident va ser més greu del que s'ha dit.

De fet, cal recordar que durant l'any 2007 les tres centrals nuclears instal·lades a Catalunya (Ascó I, Ascó II i Vandellòs II) i gestionades per ANAV van tenir el 62,5 per cent dels successos notificables de totes les centrals nuclears de l'Estat espanyol. Així mateix, durant el primer semestre de 2008, el percentatge es va situar al voltant del 58 per cent i tot just començar el segon semestre ja ens hem situat al 55 per cent. Una nova avaria, però, aquest cop al sistema d'extinció d'incendis, ens situa a un 60 per cent. Mentre l'ANAV diu que no hi ha problema, que la central estava aturada, els ecologistes es pregunten què hauria passat si l'avaría s'hagués produït fa una setmana.

Per acabar-ho d'adobar, el BOE va publicar, el 26 d'agost, l'adjudicació del projecte de magatzem nuclear d'Ascó, tot reobrint el debat sobre els residus d'alta activitat radioactiva. Sergie Saladie, de la Coordinadora Anticementiri nuclear de Catalunya, afirma que "és un tràmit més d'un procediment que s'està tirant endavant sense transparència ni informació pública".

ESPLUGUES DE LLOBREGAT · DISSET ANYS D'OPOSICIÓ AL PROJECTE

Tres persones s'encadenen a uns arbres afectats pel pla Caufec

Oriol Matadepera
baixllobregat@setmanaridirecta.info

Les accions en defensa de la natura van reaparèixer a Esplugues de Llobregat (Baix Llobregat) el dimarts 19 d'agost, després que aprofitant les vacances, s'haguessin talat molts arbres que formen part del cinturó natural de

Cap dels agents va impedir que es treballés sense respectar les normes de seguretat legislades

seguretat entre l'espai urbà i el Parc de Collserola dins les obres del projecte urbanístic Caufec. A primera hora de la tarda del dia 19, unes veïnes del barri de Finestrelles van veure que estaven talant dues alzines de més de vint metres d'alçada i diver-

ORIOLE

Una de les activistes en un moment de l'acció

sos pins en una zona afectada per l'accessibilitat del pla Caufec. L'empresa Jardineria Mitjans, encarregada de l'arrencada d'arbres a les obres, pretenia continuar talant les alzines i els pins d'aquesta gran avinguda d'Esplugues quan dues persones es van encadenar a dos arbres, mentre una altra s'enfilava a un tercer arbre i un grup de deu persones els donava suport tot mostrant la seva oposició a

la tala. L'acció va durar dues hores, mentre els treballadors anaven talant els arbres que no estaven protegits i la policia autonòmica i local vigilava de prop el grup de concentrats.

L'endemà, des de les sis de la matinada, dues patrulles dels Mossos d'Esquadra protegien la zona on es van acabar d'arrencar els arbres que hi quedaven. Segons Carme Dolcet, membre de la Plataforma Popular contra el

pla Caufec, "la policia defensa l'especulació i la destrucció del medi ambient, ja que aquestes alzines tenien possibilitats de ser trasplantades". Dolcet va remarcar també la importància de l'alzina, un arbre típicament mediterrani.

Risc laboral i permissivitat policial

Tot i l'alta presència d'efectius policials a la zona, cap dels agents no va fer res per impedir que es treballés sense respectar moltes normes de seguretat legislades. Una de les persones presents, membre de Grimpacat (Federació de podadors de Catalunya), va advertir dels riscos i les il·legalitats que s'estaven cometent. Els treballadors operaven amb pantalons curts (haurien de fer-ho amb pantalons antitall), no es feia servir cap mena de protecció per les caigudes (eslingues), no protegien la caiguda de l'arbre amb prou seguretat i es permetia el pas dels cotxes arran d'arbre. La persona que alertava de l'incompliment de les normes bàsiques de prevenció de riscos laborals va ser increpada, insultada, empenyada i estirada dels cabells per un mossos d'esquadra, segons han denunciat persones presents a la zona.

Així, mentre els policies no van actuar per fer complir les normes de seguretat, una de les persones encadenades va passar per la comissaria acusada dels delictes de desobediència, resistència i coaccions i les altres dues van ser identificades i estan a l'espera de rebre possibles denúncies. Aquestes denúncies s'afegeixen a les que ja s'han rebut a resultes de les accions contra el

Una de les persones encadenades va ser acusada de desobediència, resistència i coaccions

pla Caufec, que durant els darrers quatre anys ha significat l'acumulació de més de 200 causes judicials, la majoria d'elles pendents de judici. Aquest mes de setembre jutjaran 35 persones fruit dels actes del maig passat en què es van aturar parcialment les obres.

, reportatge

Kap, l'acuditaire

TEXT: Jordi Borràs

Si es pregunta a Jaume Capdevila, més conegut com a Kap, a què es dedica, probablement dirà que és acuditaire i no pas dibuixant o il·lustrador. En Kap, un dels dibuixants que més es mouen d'aquest país, té un estil fresc que connecta amb el públic a través de l'humor de les coses més quotidianes, passant per la política i també per l'esport. Converteix les seves vinyetes en una eina mordaça de crítica i opinió, ja que dibuixar, tal com explica, no és res més que opinar i segur que la seva opinió està tan equivocada com la de tots els altres.

Afirma sense pèls a la llengua que l'han censurat, tot i que s'ho pren com un dels mals de l'ofici. També explica amb cert orgull (no pas perquè li agradi, però és senyal que fa bé la seva feina) que se li ha empenyat més d'un conseller de la Generalitat i algun veí de la seva Berga natal a causa dels acudits. I és que publicar setmanalment a diversos diaris té les seves conseqüències. Se'l pot trobar a *El Triangle*, a *Regió 7*, a *La Vanguardia*, a *El Berguedà Actual*, a *El Mundo Deportivo* i, des de fa uns mesos, al ressuscitat *Web Negre*, hereu del popular periòdic dels anys trenta *El Be Negre*.

Es queixa (i amb raó) del poc reconeixement que té la il·lustració a Catalunya, tot i la tradició i la cultura visual del país. Potser per això, en Kap, a part de dibuixar, ha desenvolupat un vessant d'investigador que l'ha portat a escriure diversos llibres, com el que ha publicat recentment l'editorial Duxelm sobre Lluís Bagaria (*Bagaria. La guerra no fa riure. Caricatures antifeixistes a La Vanguardia 1936-1938*), o un altre que té al rebost que tracta de la faceta d'humorista gràfic del popular Tisner, malauradament molt poc coneguda, i que publicarà imminentment a l'Editorial Pagès. A part d'aquestes perles, em confessa que n'està preparant un altre sobre imatges satíriques dels borbons des del segle XX, un llibre que promet polèmica i que esperarem amb candeletes.

Especulació immobiliària

, així està el pati

ANOIA • ALLIBERAMENT

Suspès el judici a dos militants de Maulets acusats de destrossar un brau d'Osborne

Manel Ros
redaccio@setmanaridirecta.info

Dos membres de Maulets van ser detinguts el 31 de juliol al municipi del Bruc (a la comarca de l'Anoia) pels Mossos d'Esquadra. Presumptament havien causat destrosses a l'únic brau de la marca Osborne que avui dia queda dempeus a Catalunya. El brau, a més de ser un anunci publicitari, durant els últims anys s'ha convertit en símbol de l'espanyolisme més reaccionari.

Els Mossos d'Esquadra van quantificar les destrosses a l'anunci del brau en un valor superior a 400 euros. D'aquesta forma es podia considerar l'acció com un *delicte* i justificar legalment la detenció prolongada que van patir els dos activistes i que els va dur a estar detinguts durant més de dotze hores a les dependències policials.

El 5 d'agost s'havia de dur a terme el judici contra els dos joves, però finalment es va haver de suspendre a causa de la injustificada petició de

Desenes de persones van donar suport als encausats i van denunciar el caràcter polític del procés

costos dels desperfectes que ha presentat el fiscal i l'advocat particular de l'empresa Osborne, que sumava la quantitat de 2.500 euros. A més, l'atestat policial no aclaria res del que havia passat i només presentava dues fotografies en blanc i negre on no s'apreciava cap desperfecte. Davant d'aquesta petició, la sala tercera dels jutjats d'instrucció d'Igualada va suspendre el judici i va instar la fiscalia a presentar un informe més detallat dels danys causats per saber exactament d'on sortien aquests diners.

Els dos joves imputats creuen que se'ls volen imputar desperfectes anteriors, ja que el mateix brau ja havia estat tombat dos cops anteriorment i va passar molt de temps estès a terra sense que ningú no se'n preocupés. Cal recordar que durant l'últim atac que va patir, el brau en cap cas va caure a terra.

Trenta-cinc persones convocades per Alerta Solidària es van concentrar a la mateixa hora que es feia el judici per mostrar el seu suport i la seva solidaritat als encausats. També volien fer pales que es tractava d'un judici polític, ja que els desperfectes no ascendien a més de 400 euros i, per tant, consideraven que les detencions eren totalment arbitràries. Totes elles van ser identificades per la policia.

SALLENT • EFECTES DEL RUNAM SALI

El col·lector de salmorres s'ha trencat dos cops aquest estiu

Oriol Matadepera
redaccio@setmanaridirecta.info

El 7 d'agost els inspectors de l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA) i els agents forestals van avisar Agbar de l'aparició d'una gran bassa d'aigua molt salada de prop de

Dia a dia es va malmetent l'entorn natural amb pous salinitzats i rius afectats

200 metres de llarg per 50 d'ample i de tres a 30 centímetres de profunditat. El bassal estava situat a l'espai

d'interès natural la Corbatera i ja havia provocat la mort de més de cinquanta arbres. Cinc dies després, enmig d'un camp llaurat a menys de 200 metres del Llobregat, va aparèixer una altra bassa d'uns 25 metres d'ample per 125 de llarg. En les dues ocasions, Agbar va interrompre el pas d'aigua salada pel col·lector mentre procedia a recollir part de l'aigua amb camions per transportar-la a les basses de retenció que l'empresa Iberpotash explota a Salient (Bages).

El col·lectiu Prou Sal! -que es mobilitza per la desaparició de les muntanyes de runam salí que cada dia augmenten a Salient- denuncia que dia a dia es va malmetent l'entorn natural amb pous salinitzats, rius afectats i espais naturals que es destrueixen -com aquest de la Corbatera. Es pregunten què farà l'Administració i qui es farà responsable

El tema de fons

Les mines de potassa del Bages -que funcionen des de 1930 aproximadament- mantenen dos pous actius i donen feina a més de 1.000 persones. El tipus d'explotació que practiquen fa que cada dia extreiguin i deixin sobre la terra -sense protecció- gairebé 10.000 tones de runams, la major part compostos de clorur sòdic. Aquests runams immen-

sos es dissolen a tots els rius, fonts i aigües subterrànies i han deixat els pobles del voltant sense aigua potable. Des del col·lectiu Prou Sal! s'alerta que el pitjor és la salinització del riu Llobregat, que abasteix d'aigua la meitat de la població de Barcelona. Aquesta salinització és tant greu que el col·lector de salmorres construït ara fa vint anys s'haurà d'ampliar i la

GIRONA • ELS EFECTES DE LA CONSTRUCCIÓ DE L'ALTA VELOCITAT FERROVIÀRIA

La tala d'arbres aixeca les primeres protestes contra el TAV a Girona

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

Una trentena de veïns i veïnes integrants de la Plataforma del TAV van evitar, el dijous 28, la tala d'un arbre centenari afectat per les obres del tren al seu pas per Girona. Els veïns van fer una casolada per protestar per la tala massiva d'arbres -ja se n'han talat prop de 270- i, en concret, demanaven que es trasplantés l'arbre més antic, un plataner. La portaveu de la plataforma, Erika de Kettenburg, va assegurar que l'objectiu de la Plataforma és evitar la tala de l'arbre més significatiu com a símbol de resistència a la tala indiscriminada que s'ha fet al parc Central. Aquesta plataforma té com a objectiu exigir a les administracions i a Adif que prenguin totes les mesures de seguretat i prevenció necessàries en l'execució de les obres del soterrament del TAV. La resposta de l'Ajuntament va ser que l'informe tècnic elaborat pel propi consistori havia detectat que l'arbre es trobava en estat greu i que el seu trasplantament no era una opció viable.

Des de la Plataforma estan estudiant la possibilitat de portar el cas davant la fiscalia de Medi Ambient perquè s'investigui com s'ha fet l'estudi d'impacte ambiental d'aquest primer tram d'obres. Per part de l'Ajuntament, s'han compromès a no ta-

Des de la Plataforma estudien la possibilitat de portar el cas davant de la fiscalia de Medi Ambient

lar l'arbre fins que, el 5 de setembre, un nou informe tècnic avaluï les possibilitats de trasplantar el plataner. Durant aquests dies un grup de veïns i veïnes han estat fent guàrdies per evitar que els operaris de les obres talin l'arbre.

PLATAFORMA PROU SAL

Un dels mecanismes per evitar la salinització

d'aquest "gran disbarat que està representant el nostre pas per la terra". Repeteixen que s'ha d'invertir la ten-

dència del creixement dels runams i que cal que cada vegada siguin més petits en comptes de més grans.

Generalitat construirà una planta d'osmosi inversa a Abrera, ja que l'alt grau de sal que porta l'aigua fa que no es pugui potabilitzar directament -perquè produiria els perillosos trihalometans cancerígens. Aquests runams també han originat unes despeses públiques importants que, segons la plataforma, "miren de corregir els efectes sense aturar les causes".

Quan CiU presidia la Generalitat no va fer res de res per solucionar aquest problema, que ha anat crei-

xent de manera imparable. Amb el tripartit, en un primer moment el Departament de Medi Ambient (en mans d'ICV) va encarar el problema i ara sembla incapaç d'afrontar-lo en tota la seva magnitud, pressionat per l'amenaça de la pèrdua de llocs de treball. El Departament ha fet callar l'ACA, que aconsellava la desaparició dels runams com a únic remei possible. Aquests tècnics consideren que estem davant del problema mediam- bial més gran de Catalunya.

TOE

OPINIÓ

El plataner com a anècdota...

Ferran Parra.
Membre de elsud.org

La defensa del plataner centenari queda com a anècdota quan primer no s'ha fet un treball molt més bàsic com és el de la protesta contra la construcció del TAV. Lluitar contra un projecte elitista, nociu pel

medi ambient i amb un pressupost completament desmesurat no es pot comparar a la defensa d'un arbre, per molt que se'l vesteixi de símbol de la ciutat. Entre tots hauríem d'aprendre a plantar-nos contra els projectes de grans infraestructures que estan tant de moda i no intentar només mitigar-ne els resultats.

, així està el pati

LLORET DE MAR · ELS PROPIETARIS D'UNA FINCA IMPEDEIXEN EL PAS PEL SENDER GR-92

SOS Lloret denuncia abusos urbanístics a la zona protegida de Cala Morisca

JAVIER ORTEGA

Finca de Can Juncadella que impedeix el pas del GR-92

Gabriel Villanueva
redaccio@setmanaridirecta.info

En els darrers mesos, s'han encès els llums d'alarma a Lloret de Mar. El veïnat de la localitat i alguns mitjans de comunicació han denunciat l'existència d'unes obres il·legals que s'estan produint en una finca particular coneguda com a Can Juncadella, ubicada a la zona de la Cala Morisca.

Tot va començar el 17 de març, quan l'associació veïnal SOS Lloret va interposar diversos escrits de denúncia als departaments de Medi Ambient i Habitatge de Girona i Barcelona i al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, entre d'altres. En aquests docu-

ment d'obres corresponent i va obrir un expedient.

Els fets han estat qualificats com a especialment greus pels veïns degut que la zona està estrictament protegida per la llei de costes, ja que forma part del PEIN del Massís de Cadiretes, un dels darrers corredors biològics que queden a la comarca. L'indret queda definit com a no urbanitzable segons el Pla Director Urbanístic del Sistema Costaner de Catalunya, que forma part de la Xarxa Natura 2000. Can Juncadella també queda protegida pel Pla d'Ordenació Urbanística (POUM) de l'Ajuntament de Lloret.

Durant el mes de maig el veïnat va denunciar que el GR-92 havia quedat tallat després que la propietat de Can Juncadella havia tancat les portes de les tanques que havien col·locat recentment. A més a més, les marques vermelles i blanques que serveixen de guia de la ruta havien desaparegut fins i tot abans d'arribar a la finca. La Plataforma SOS Lloret va denunciar també que la nova pista ja arribava a la cala -un indret que fins aleshores era totalment verge- i que aquesta havia comportat la tala de molts pins. Ignasi Riera, regidor de Medi Ambient de l'Ajuntament de Lloret, va reconèixer aquests fets el 12 de maig, al programa matinal d'Antoni Bassas, a Catalunya Ràdio. Riera assegurava que s'havia demanat la reobertura del camí als propietaris i els felicitava per la neteja que estaven fent a Can Juncadella. Al mateix programa, Marc Toral, un re-

presentant de la propietat, es definia com "el primer ecologista", mentre afirmava que "s'haurien de talar molts pins per salvar els que quedarien". Referint-se a la nova pista, Toral la definia com un benefici que servirà perquè bombers, Guàrdia Civil i Mossos d'Esquadra puguin vigilar la cala. Quan Bassas li va preguntar per si es reobriria el camí, Toral apostava pel sí, tot i que també afegia que a ell no li agradaria "tenir una finca i que se'm passegessin pel jardí".

Demanen permís per construir-hi una casa de luxe

El següent capítol de la història es va produir al mes de juliol, quan els propietaris van demanar un permís d'obres per construir -dins els terrenys- una casa de setze habitacions que ocuparia aproximadament 1.100m². Aquesta nova construcció se sumaria a una altra -ja existent- que ha estat rehabilitada. La fórmula utilitzada va ser apel·lar a l'existència de dues edificacions auxiliars a la pròpia finca que, en temps pretèrits, havien servit de galliner i casa dels masovers i que actualment es troben en un estat molt precari. Segons el POUM i el PEIN, els edificis existents es poden rehabilitar, però no es pot edificar res més. La propietat entén que aquesta casa nova no seria altra cosa que la rehabilitació d'aquests immobles antics i, per tant, no entraria en contradicció amb el que fixa el POUM.

El 28 d'agost el programa de COM Ràdio *Una hora de cua*, va

comptar amb la intervenció de Josep Valls, Regidor d'Urbanisme de Lloret. Davant la pregunta de si havien concedit o no els permisos per fer totes aquestes obres, va exculpar el consistori afirmant que estan obligats a tramitar aquests permisos, a la vegada que admetia que efectivament la zona està tipificada com a no urbanitzable. Després d'efectuar aquestes declaracions, Valls va afirmar que "una cosa és que (la finca) estigui protegida i una altra és que no s'hi pugui edificar". Al mateix espai radiofònic, SOS Lloret va tornar a denunciar el tancament continu del GR-92, que impedeix el trànsit de persones per la via pública i també la construcció d'unes escales d'accés a la cala. La plataforma

Els propietaris volen construir una casa de setze habitacions

ma veïnal també va presentar un plec de tretze al·legacions perquè l'Ajuntament denegué la petició d'obres sol·licitada pels propietaris. El consistori no ha contestat aquestes al·legacions, tot aduint que es troba a l'espera de rebre informes de Medi Ambient, Arquitectura i Paisatge del Departament de Política Territorial i Costes, que és qui ha de prendre la decisió de concedir aquests permisos o no concedir-los.

VALÈNCIA · URBANISME

Veïns i ecologistes protesten per la cursa de Fórmula 1 al circuit urbà

Manel Ros
redaccio@setmanaridirecta.info

El circuit interurbà de la ciutat de València va acollir el 24 d'agost el seu primer Gran Premi de Fórmula 1. Des del moment que es va anunciar la disputa d'aquesta cursa es va formar la coordinadora Fórmula Verda, integrada -entre d'altres- per nou associacions de veïns i veïnes i diversos col·lectius ecologistes de la ciutat.

La coordinadora ja va advertir que la celebració de la cursa en aquest circuit urbà comportaria molèsties importants, no només al veïnat de la zona sinó a tota la ciutat. Entre altres coses, denunciaven el malbaratament de diners públics en un negoci privat -mentre els barris de la ciutat pateixen manca de recursos-, el fet que el circuit ignorés el Pla General d'Ordenació Urbana i afectés zones d'alt valor ambiental -com el riu Túria-, l'augment de la contaminació acústica o la manca de consulta i participació ciutadana en l'elaboració del projecte. Davant la negativa de l'Ajuntament i la Generalitat -ambdós del PP- a escoltar les reivindicacions del veïnat, el 23 d'agost es va convocar una manifestació d'oposició al circuit per fer patent "l'aïllament del barri de Natzarret". Els veïns i veïnes no podien sortir del barri caminant i havien de fer-ho "amb autobús públic o amb cotxe particular".

Mentre va durar l'esdeveniment, els veïns i veïnes no van poder sortir del barri caminant

La celebració de la prova va ser tot un fracàs si tenim en compte la inversió total i la gent que s'esperava que hi assistís. Dues setmanes abans de la prova els organitzadors van admetre que no esgotarien les entrades. I va ser així. L'Associació de Veïns de Cabanyal-Canyamelar va confirmar que les graderies "estaven mig buides i no hi havia massa gent". A més, l'organització es va veure esquitxada per una possible estafa ja que moltes entrades venudes no corresponien a cap seient.

Per altra banda, els pescadors de la Confraria de València van haver de traslladar els seus vaixells a una altra zona del port per donar pas als diferents iots de luxe que volien presenciar la cursa. I, tot i que van rebre diners pel lloguer de l'espai, continuen protestant per les pèrdues que els va ocasionar el fet de no poder sortir a pescar el 23 i el 24 de juliol a causa de la prova de Fórmula 3.000, que també es va disputar al circuit interurbà.

La zona està estrictament protegida per la llei de costes

ments s'alertava que a Can Juncadella s'havien dut a terme moviments de terres importants, s'havia creat una nova pista amb una amplada superior a tres metres, s'estaven enjardinant alguns sectors, s'havien col·locat tanques, llums i fins i tot s'havia eixamplat i modificat el traçat del sender GR-92 que transcorre pels terrenys de la propietat. El consistori va comprovar que aquells treballs no tenien el permís

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

EL CAUCAS · LES RAONS DEL CONFLICTE GEOESTRÀTÈGIC QUE HA CENTRAT L'ESTIU MEDIÀTIC

Qui són els bons?

David Karbala
Barcelona

E l poc temps que els mitjans no han dedicat a aplaudir les seleccions espanyoles a Pequín, l'han dedicat, en bona part, a parlar de la crisi del Caucas. Comencem amb els fets objectius: Ossètia del Sud, que viu des de 1992 sota una independència *de facto*, pateix una intervenció militar de Geòrgia i llavors Rússia respon amb un atac massiu, tant dins d'Ossètia del Sud com a d'altres parts de Geòrgia. En aquest moment la *comunitat internacional* -és a dir, els EUA i els seus aliats- denuncien la intervenció russa i exigeix la seva retirada. Tot seguit, després d'una intervenció del president francès Sarkozy, Rússia i Geòrgia signen un acord, que, de moment, sembla que no s'està complint.

Per entendre la situació, però, cal tenir en compte tant la història de la regió com els interessos internacionals que hi ha en joc.

Rússia: d'un imperi a un altre

Quan la burocràcia estalinista es va desfer el que quedava de la revolució, tot reconstruint el vell imperi sota el nom de l'URSS, el Caucas va ser una de les regions que més va patir. Desenes d'anys després, amb la caiguda de l'URSS el 1991, les tensions nacionals i les demandes d'autodeterminació es van convertir en una de les parts fonamentals del conflicte.

Moltes de les repúbliques que van sorgir de la fi de l'URSS mai havien estat ètnicament homogènies. Les llargues dècades de russificació i les migracions forçades sota Stalin van accentuar aquesta situació i van deixar poblacions russes nombroses a totes elles. Una política progressista i democràtica per part dels estats independents podria haver resolt la situació sense massa problemes, però les noves administracions van decidir alinear-se amb occident i, de retruc,

La intervenció russa es deu exclusivament als interessos de la classe dirigent russa

amb les tesis neoliberals. Les condicions resultants de la teràpia de xoc no van ser les més idònies per construir la convivència nacional o superar les velles divisions, de tal manera que van deixar la porta oberta perquè Rússia s'aprofités del descontent de les minories nacionals per exercir pressió dins els territoris perduts.

De fet, l'argument que Rússia lluita per defensar els drets nacionals d'Ossètia del Sud o d'Abkhàzia té pocs fonaments. El parlament rus re-

Soldats d'èlit de Geòrgia al sud d'Ossètia

coneix aquestes repúbliques com a independents, mentre que els txetxens -que a nivell teòric tenen el mateix dret a la independència- han patit una guerra terrible a causa de les accions de l'exèrcit rus. Així, cal entendre la intervenció russa al Caucas com una resposta als interessos de la classe dirigent de Rússia.

La hipocresia occidental

Al mateix temps, molts ciutadans es deuen haver quedat amb la boca oberta en sentir com els que van envair l'Iraq ara denuncien Rússia per atacar un país sobirà. I és que és necessari recordar que l'OTAN té part de culpa al conflicte actual que es viu al Caucas. Després de trossejar l'exiugoslàvia -més recentment, impulsant una independència dirigida de Kosovo-, es pot considerar hipòcrita que ara els dirigents occidentals insisteixin en la "integritat territorial de Geòrgia", negant el dret a l'autodeterminació a Ossètia del Sud. Fins i tot la BBC reconeix que ni els dirigents ni el poble osset volen ser part de Geòrgia.

L'abril passat, a Bucarest, la cimera de l'OTAN va acceptar, en principi, l'entrada a l'aliança de Geòrgia. El requisit previ és que Geòrgia *resolgui* els conflictes d'Ossètia del Sud i Abkhàzia. Aquesta podria ser una explicació del per què Geòrgia actua ara, després de 16 anys de conflicte.

De fet, l'ampliació de l'OTAN forma part del projecte dels EUA d'en-

fortir el seu poder militar arreu del món i pertany a la mateixa estratègia que la guerra a l'Orient Mitjà i el pla d'escuts antimíssils a l'Europa de l'Est que va rebre un impuls en plena crisi al Caucas, amb la signatura d'un acord entre EUA i Polònia.

Per aquest motiu, la crisi actual ha tornat a obrir les esclatxes que es van produir el 2003 amb la invasió de l'Iraq. Els EUA estan molt afeblits en termes econòmics, un aspecte que la nova crisi només ha fet empitjorar i

La possible entrada de Geòrgia a l'OTAN podria explicar l'actuació del país caucàsic

ha provocat un augment de la pèrdua de competitivitat respecte altres estats. De fet, l'economia de la UE supera la dels EUA en més d'un 20 per cent.

On els EUA mantenen un avantatge massiu és dins l'àmbit militar. Per això les armes -o si més no l'amenaça de les armes- representen la seva millor aposta per mantenir el poder. A més, el petroli i el gas del Caucas són un element important del conflicte, i és que tot forma part d'un gran joc d'interessos geoestratègics.

Pel que fa al Govern britànic va decidir fa molts anys que els seus interessos estaven més ben servits si mantenia una aliança molt ferma amb els EUA, fet que explica el suport incondicional a l'estratègia de Bush.

França i Alemanya, en canvi, no comparteixen aquesta opinió. Tot i això, en alguns casos, no tenen problemes per participar a les guerres dels EUA, com a l'Afganistan i fins i tot, lideren les amenaces occidentals, com fa França contra Hezbollah al Líban. De fet no són antimilitaristes, com mostra la llista de despesa militar mundial, on França ocupa el tercer lloc i Alemanya el sisè. No obstant això, França i Alemanya tenen interessos propis que estan disposats a defensar i no estan necessàriament representats amb l'enfortiment dels EUA.

Ara, per exemple, no tenen interès a provocar Rússia, que no és només un subministrador d'energia important, sinó també un soci econòmic. Per això posen fre als intents dels EUA de pujar el to del conflicte amb Rússia i podrien bloquejar l'ampliació de l'OTAN al Caucas. Si Geòrgia ja fos un soci de l'aliança, en teoria tots els membres -incloent-hi l'Estat espanyol- haurien d'haver enviat tropes per defensar-lo contra Rússia. Un fet que des de la Plataforma Aturem la Guerra es posa com a exemple per promoure la sortida de l'OTAN.

El que ha demostrat la crisi del Caucas és que els EUA no són totpoderosos

-com alguna gent pensava- i que Rússia segueix sent una força important.

El canvi en la balança de forces al món tindrà repercussions durant molt de temps. Davant d'això, quina és la perspectiva que agafen els activistes a Catalunya?

No a la guerra, no a les intervencions

Hauria de ser obvi que la resposta dels moviments socials no hauria de ser la que volen els dirigents: condemnar Rússia, simplement, i oblidar tota la responsabilitat d'occident. El govern georgià, fidel aliat dels EUA, va

La crisi al Caucas ha demostrat que els EUA no són totpoderosos

iniciar la guerra mentre -el novembre passat- reprimia manifestacions per la democràcia a Tbilisi.

Els moviments socials, però, tampoc haurien de donar suport a Putin. Igual que les intervencions occidentals, la seva acció amaga els interessos dels governants russos. De fet, és conegut que els dirigents d'Ossètia del Sud són corruptes i autoritaris. Els sectors alternatius haurien d'apostar per mantenir l'estratègia que eviti una tornada a la dinàmica de la guerra freda.

PAKISTAN · LA DEMANDA MASSIVA DE DEMOCRÀCIA CAPGIRA EL PAÍS

Dictador humiliat, Musharraf és forçat a dimitir

Farooq Sulehria
Pakistan

Tot són abraçades i celebracions al Pakistan des del 18 d'agost. Després de nou llargs anys, el quart dictador militar del Pakistan, el general Musharraf, ha estat humiliat per les masses. No importa si aquestes imatges no brillen a les pantalles de la CNN. Tampoc si els mitjans de comunicació del règim pronostiquen conflictes dins el Pakistan després de passar comptes amb Musharraf, en lloc de celebrar l'anomenada *Intifada judicial* que s'ha fet seu el país durant l'últim any i que ha forçat el dictador a dimitir.

Musharraf, amb el suport dels EUA, podria exiliar-se d'aquí poc a l'Àrabia Saudita

Milers de persones van sortir als carrers a repartir dolços mentre Musharraf anunciava la seva dimissió per televisió interrompent la programació habitual. No ha estat una dimissió com a tal, sinó que ha estat acusat i forçat pel Parlament i l'acció no ha arribat per sorpresa a la gent del Pakistan. El diari prorègim *The Times* ja havia informat els seus lectors el 13 d'agost que Musharraf dimitiria en 24 hores. El 18 d'agost al matí, tots els diaris del país n'anaven plens. Havien pronosticat la seva marxa. Podria haver dimitit una setmana

abans, però volia una "sortida segura" del país. Al carrer, el poble el vol jutjar per violar la constitució, per corrupció, assassinats i desaparicions en nom de la *guerra contra el terror*. El judici el podria conduir a la pena de mort.

Malgrat tot, els seus mentors de Washington encara consideren que la seva demanda d'una "sortida segura" és legítima. De fet, això és un missatge a d'altres dictadors recolzats pels EUA, a qui prometen un passatge segur fins i tot quan se'ls ha humiliat i expulsat del poder. El cap de l'agència d'intel·ligència Saudita, el príncep Muqrin bin Abdul Aziz, ha estat l'encomanat de treure el dictador en missió secreta al Pakistan. Els suborns i l'amenaça d'embargament de petroli n'asseguren la fugida.

La història d'una caiguda

Musharraf va començar a perdre poder el març del darrer any, quan va destituir el màxim mandatari de la Cort Superior de Justícia, Iftikhar Chaudhry, que havia guanyat popularitat per les seves decisions radicals en contra de la privatització, a favor dels drets de les dones i d'aspectes mediambientals. El seu trasllat va provocar un moviment de masses a favor de la seva restitució que, de fet, es va convertir en un moviment per la restauració de la democràcia. Musharraf, doncs, es va veure forçat a restituir-lo el 20 de juliol del darrer any, mentre veia com expirava el seu mandat presidencial i s'autoreelegia a través d'un recurs inconstitucional. La seva reelecció, encara que aprovada pels seus amics de la Casa Blanca, va ser considerada il·legal i un desafiament a la Cort Judicial del Pakistan.

Així, Musharraf, temerós que la Cort Suprema -encapçalada per Iftikhar Chaudhry- li girés l'esquena, va declarar l'estat d'emergència el 3 de novembre i va suspendre de les seves

funcions vuit jutges, inclòs Iftikhar. Davant d'això, 60 magistrats més van presentar la dimissió.

Paral·lelament, Benazir Bhutto, després de tancar un pacte amb Mus-

harraf tornava de l'exili. El pacte, però, era amb els EUA, que planejaven assignar-li el rang de primera ministra perquè pogués mobilitzar suport per una *guerra* altament impopular. Malgrat tot, Benazir va ser assassinada el 27 de desembre de 2007 quan liderava una vaga general de cinc dies al Pakistan. El país es va paralitzar. Segurament, Musharraf hauria estat linxat si no fos per la intervenció de Condoleezza Rice davant del vidu de Bhutto (Asif Ali Zardari), que el va convèncer de cooperar amb el general i participar a les eleccions que el dictador es veia forçat a convocar arran de la creixent demanda de democràcia.

El resultat dels comicis del 18 de febrer de 2008 era un cop de puny sobre la taula contra el dictador. El PML-Q, pro Musharraf, va perdre estrepitosament i la coalició de quatre partits, encapçalada pel PPP de Benazir Bhutto, va formar un nou govern, que naixia amenaçat pels EUA si no continuava cooperar amb Musharraf. El partit va claudicar, però les masses no. Reclamaven el retorn d'Iftikhar Chaudhry com a cap de la Cort Suprema i la dimissió del cap d'Estat. La coalició es va trencar al cap de poc fruit de protestes internes davant la situació i el PPP va perdre popularitat ràpidament. Tot plegat va animar Musharraf, que pensava recuperar el control del govern. Tot i això, finalment, el PPP, acorralat per les demandes, va prendre una decisió per salvar la pell i restaurar la seva popularitat: destituir Musharraf, que ara es troba sota arrest domiciliari no oficial i que probablement fugirà a l'Àrabia Saudita.

BOLÍVIA · EL GOVERN POPULAR TORNA A VÈNCER LES VELLES ELITS A LES URNES

El poble bolivià reafirma majoritàriament el seu suport a Evo Morales

Íñigo Errejón Galván
Madrid

El referèndum revocatori celebrat a Bolívia el 10 d'agost ha donat una rotunda victòria a Evo Morales. La crisi política en què ha viscut immersa Bolívia durant els últims anys és, a grans trets, el resultat de la pugna entre la delicada hegemonia indígena i popular i l'elit social dominant antigament. Una disputa en la qual cap dels dos sectors havia estat capaç de guanyar clarament. Els referèndums celebrats han estat una aposta del govern per enfrontar-se a les urnes amb les velles elits, només parcialment desplaçades del poder, i així resoldre l'anomenat *empate catastròfic*. Un objectiu aconseguit només parcialment, malgrat haver sortit molt reforçat dels comicis.

Evo Morales Ayma i Álvaro García Linera, president i vicepresident del govern bolivià han obtingut un rotund recolzament amb més del 67 per cent del vot popular. Fins i tot han superat el 54 per cent de vot que els va portar al Palacio Quemado el desembre de 2005. Aquest resultat comprometen, doncs, els discursos sobre "l'aïllament" del president o l'erosió de la seva legitimitat.

La veu de la classe popular

Un estudi més detallat de la distribució del vot no deixa marge de dubte: el sí pel Movimiento Al Socialismo (MAS) va arrasar literalment a les zones de predomini aymara i quechua i a les zones de classe treballadora. Per tant, qui ha mantingut el govern al poder ha estat la classe subalterna. Els canvis més

importants s'han produït als departaments de La Paz i Cochabamba -el primer i el tercer més poblat, respectivament-, on han revocat els seus prefectes. En ambdós casos es tractava de governants alineats contra

Qui ha mantingut el govern al poder ha estat la classe subalterna

el MAS en regions on el protagonisme polític el tenen els sindicats camperols i els moviments socials. Amb la seva revocació, que presumiblement anirà seguida d'una victòria dels candidats *masistas*, s'homogenitza

el mapa polític bolivià i s'equilibra la balança de poder en termes de població i econòmics.

Hi ha una última dada que la major part de les anàlisis han passat per alt i que, tanmateix, és determinant: a la polarització orient-occident, cal sumar-hi la que enfronta les àrees rurals amb les urbanes. A les ciutats, si bé el MAS obté bons resultats en general, cedeix terreny lleugerament. La perspectiva d'aquesta polarització és, per raons òbvies, tan significativa de la composició interna del MAS com perillosa pel seu paper com a clau en una aliança més gran del poble bolivià, que ja va trencar el règim neoliberal a Bolívia. Mentre el MAS manté una presència destacada a tot el territori nacional, la dreta es mostra sense alternatives a escala estatal i només articulada a les regions

orientals, des d'on assaja formes cada vegada més avançades de bloqueig polític i fustigació contra el bloc indígena i popular i el govern que ha emergit amb ell.

El proper referèndum

Reforçat per aquests resultats, el govern acaba de convocar, pel desembre de 2008, el referèndum per l'aprovació de la nova Constitució Política de l'Estat, que pretén ser el marc jurídic d'un Estat refundat des de baix, amb la descolonització i la sobirania política i econòmica com a eixos centrals.

Els grups opositors de l'orient ja han cridat al boicot. Tot sembla indicar que ens apropem a una agudització definitiva del xoc entre la fràgil hegemonia indígena i popular i les resistències de l'oligarquia.

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

PREMSA

La Directa canvia

Després de més de 100 números, la DIRECTA estrena un disseny nou més clar i fàcil de llegir

Enric Borràs Abelló

L'exemplar del setmanari DIRECTA que teniu a les mans no només és el primer de després de les vacances d'estiu sinó que, com podeu veure, té un aspecte nou. Després de més de dos anys i d'un centenar de números publicats setmanalment, estrenem un nou disseny més proper a allò que és i a allò que volem fer de pal sec per als titulars -excepte a Expressions-, mentre que ara el text general és de tipografia romana. Si us hi fixeu, veureu que les pàgines interiors són molt més netes: moltes de les icones i elements

ALBERT GARCIA

gràfics del disseny anterior han desaparegut per fer-ne més àgil la lectura.

Tot plegat és una mostra de la preocupació de la DIRECTA per l'aspecte gràfic del setmanari, una preocupació que no és nova. Segons explica

Roger Costa, compaginador de la DIRECTA, la majoria dels que van començar el projecte venien del món de la contrainformació, on es dona poca importància a la forma i normalment es pensa més en el contingut. Però, ja

d'entrada, els pioners del projecte volien donar una imatge de diari, un format senzill i, sobretot, fàcil de llegir. Per això, tot i que es tractava d'un setmanari, es va escollir el format tabloide, el més típic dels diaris d'aquest país. Aquesta preocupació també s'ha pogut veure en l'evolució de la maquetació del setmanari, que podeu observar a la columna dreta.

Roger Costa explica que, al cap de dos anys, hem pogut adquirir l'experiència necessària per estrenar un disseny més adaptat a les necessitats del setmanari. A més, hem aprofitat per fer altres canvis: la secció Què és cou, per exemple, s'ha fusionat dins d'Expressions, en una secció renovada que aglutina tot allò que és cultura. També trobareu altres elements nous com El cigaló, una breu entrevista lliure i gens convencional que cada setmana farà un redactor diferent.

ENTREVISTA • PEDRO MOTA, DISSENYADOR

“La Directa no és un fanzine punk”

Pedro Mota paga el menjar i d'altres vicis treballant de dissenyador i compaginador a la revista Jaç del grup Enderrock. Però, durant els últims mesos, a més, s'ha dedicat a enllestir un nou disseny per la DIRECTA, el nou disseny que teniu entre mans.

Enric Borràs Abelló

Com va anar, que acabessis preparant un nou disseny per la DIRECTA?

El Roger Palà -un dels coordinadors de la secció d'Expressions-, que treballa a Enderrock amb mi, em va proposar de col·laborar amb la DIRECTA fent infogràfics. Però, quan vaig mirar la DIRECTA, vaig veure que hi havia moltes coses que es podien canviar per fer-la més fàcil de llegir i en vaig parlar amb el Roger Costa.

D'aquí va sortir la idea de canviar-ne el disseny.

Què creies que calia canviar?

Hi havia molts elements gràfics que eren superflus i que feien el setmanari més difícil de llegir i de maquetar. A més, creia que es podia buscar una tipografia més llegible. De fet, creia que calia jugar amb més d'una tipografia, com a mínim amb dues. La portada ha estat un dels canvis més difícils?

Sí, ha estat una mica com una guerra perquè s'identificava la DIRECTA amb aquesta capçalera... Canviar-la de manera que agradés a tothom era complicat. Jo vaig fer propostes, fins i tot, de canviar els colors vermell i negre per marcar la diferència amb d'altres publicacions d'aquesta mena, però al final no vam anar tan lluny. Quins avantatges té aquest disseny? Sobretot, aquest disseny és més fàcil

de llegir. Les pàgines són més clares i la informació arriba al lector d'una manera més... directa. Ara caldrà veure com surt cada número, tot i que en això confio plenament amb el Roger, que és qui s'encarrega del dia a dia de la maquetació del setmanari. Pot ser que algú pensi que el nou disseny és massa seriós?

Bé, la DIRECTA no és un fanzine punk. És tractava d'aconseguir encara una mica més de seriositat, de fer un setmanari cada vegada més professional. Tot i que pot ser que algú digui que l'anterior portada tenia més força, sobretot per la capçalera, la d'ara mantindrà la seva personalitat.

Quins són els principals problemes que has tingut?

Un és el d'arribar fins a la redacció de la DIRECTA... És que és molt lluny! Bromes a banda, ha estat una feina de mesos perquè ja tinc una feina i

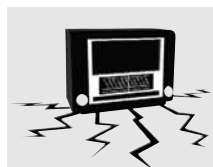
feia massa coses alhora, però tot plegat ha estat un plaer. I pel que fa als problemes, m'ha ajudat molt en Roger Costa, que és qui coneix millor com funciona el setmanari a nivell gràfic.

Creus que es dedica prou atenció al disseny als mitjans de comunicació alternatius?

No. Suposo que el Diagonal ha marcat un canvi, però també penso que potser és massa modern, que dedica massa atenció al disseny. Però, en general, en aquesta mena de mitjans de comunicació no se n'hi dedica gaire, d'atenció. Suposo que no és una especialitat important per als dissenyadors.

N'has quedat satisfet?

Sí, és una feina que he fet voluntàriament i he tingut tota la llibertat per fer propostes, encara que després es valoressin des del col·lectiu. Estic satisfet de com ha quedat.

c/ Escorial 33 Barcelona
Teléfono 932 840 904
disco@disco100.com

FREQUÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | **Contrabanda 91.4FM** Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | **Ràdio Línea IV 103.9FM** Barcelona www.radiolinea4.net | **Ràdio Pica 96.6FM** Barcelona www.radiopica.net | **Ràdio Trama 91.4FM** Sabadell www.radiotrama.net | **Ràdio Kaos 90.1FM** Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | **Ràdio Korneta 90.6FM** Berguedà www.berguedallibertari.org/radiokorneta | **Ràdio 90 101.4FM** Olot www.r90.org | **Ràdio Klara 104.4FM** València www.radioklara.org | **Ràdio Malva 105FM** València www.radiomalva.wordpress.com | **Radio Aktiva 107.6FM** Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | **Radio Mistelera 100.8FM** Dènia - La Xara www.lamistelera.org | **La Tele 52UHF** Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | **Coettv Nou Barris (Barcelona)** coettv@gmail.com | **Gramenettv** Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

, espai directa

Punts de venda

BADALONA

La Mussara · Sant Joan de la Creu, 70

BARCELONA GRÀCIA

Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99
Infoespai · Plaça del Sol, 19
Taifa · Verdi, 12
Distrivinyes · De l'or, 8 (Plaça del Diamant)
Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29
HORTA- GUINARDÓ
El Tinter · La Plana, 10
Rocaguinarda · Xiprer, 13
EIXAMPLE
Quiosc Manu · Nàpols-Roselló
Xarxa Consum Solidari · Rocafort, 198
POBLENOU

Taverna Itaca · Pallars, 230
Cus-Cus · Rambla Poblenou, 77
CLOT

La Farinera · Gran Via, 837
CSO La Revoltosa · Rogent, 82
SANTANDREU

Patapalo · Rubén Dario, 25
Bar La Lira · Coroleu, 14
Bar La Lluna · Ramón Batlle, 17
Andy Blue · Can Fabra
Trèvol · Portugal, 2-4 Baixos
Quiosc Comerç · Plaça Comerç
Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10
Quiosc 11 de Setembre · Onze de Setembre
NOUBARRIS

Ateneu Popular 9 Barris · Portlligat, 11-15
Casal de Joves de Roquetes · Vidal i Guasch 16
Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274
Casal de Joves de Prosperitat · Joaquim Valls 82
Casal de Joves Guineueta · Pl. ca n'Ensenya 4
Quiosc · Joaquim Valls amb Vinyars
Quiosc · Plaça Lluchmajor

CIUTATVELLA

AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal
Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15
Pròleg · Dagueria, 13
El Lokal · Cera, 1 bis
La Rosa de Foc · Joaquim Costa, 34
Quiosc Colom · Rambles
Quiosc Santa Mònica · Rambles
Quiosc Tallers · Rambles
Quiosc Canaletes · Rambles
Llibreria Medios · Valldonzella 7
SANTS
Espai Obert · Violant d'Hongria, 71
La Ciutat Invisible · Riego, 35
Terra d'Escudella · Premià, 20
Teteria Malea · Riego, 16

BELLATERRA

Quiosc de Ciències de la Comunicació

BERGA

La Banda · Mercat Municipal

CORBERA DE LLOBREGAT

Llibreria Corbera · Psg. dels Arbres, 4
Le Centro · Andreu Cerdà, 12

CORNELLÀ DE LLOBREGAT

El Grillo · Libertario Llinars, 44
CSO Banka Rota · Rubió i Ors, 103

ESPARREGUERA

Taverna Catalana L'Esparracat · Feliu Munné, 18

ESPLUGUES DE LLOBREGAT

Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22

GIRONA

Llibreria 22 · Hortes, 22
Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2
La Màquia · Vern, 15

SANTA COLOMA DE GRAMENET

La Krida · Sicília, 97
Bar Línea I · Sant Josep, 48

GRANOLLERS

Llibreria La Gralla · Plaça dels Càbrils, 5
Anònims · Miquel Ricomà, 57
El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85

HOSPITALET DE LLOBREGAT

Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat
Quiosc · Plaça del Repartidor
La Resistència · Rosalía de Castro, 92

LLEIDA

Ateneu La Maranya · Parc, 13
La Falcata · La Panera, 2
Quiosc Discom · Alfred Perenya, 64
Quiosc Gallardo Freixa · Rambla Ferran s/n
La Vella Escola · Clot de les Monges, 1

MATARÓ

Llibreria Robafaves · Nou, 9

MANRESA

Cafè l'Havana · Plaça Gispert
Moes · Joc de la pilota, 9
Els Carlins · Sabateria, 3-5

MOLINS DE REI

Llibreria Barba · Rafael Casanoves, 45
La Bodegueta · Pintor Fortuny, 45

OLOT

Llibreria Dòria · Sant Tomàs, 6

REUS

Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29

RIBES DEL GARRAF

Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2

RIPOLL

Bar l'Obrador · Estació, 3

SANT BOI DE LLOBREGAT

Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9
Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23

SANT JOAN DESPÍ

Llibreria Recort · Major, 60

SOLSONA

Llibreria Cal Dach · Sant Miquel 5

TARRAGONA

CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis

TERRASSA

Kasalet · Societat, 4

VIC

Llibreria La Tralla · Riera, 5

VILAFRANCA DEL PENEDE

La Fornal · Sant Julià, 20

Subscripcions

> La subscripció és la manera més efectiva per poder llegir la DIRECTA setmanalment i també per donar el teu suport al projecte. Durant un any i per un cost de 70 euros, amb la teva subscripció el setmanari guanya en qualitat i presència al territori. Ens pots enviar les teves dades a: <subscripcio@setmanaridirecta.info>, o entrant a la web i omplint el formulari: setmanaridirecta.info. O bé, truca'ns al 935 270 982 o al 661 493 117.

Butlleta de subscripció
setmanari de comunicació
directa

Nom..... Cognoms.....
Adreça.....
Població..... Codi Postal.....
Correu electrònic..... Telèfon.....
Quota: Ordinària ☐ 70 euros / Solidària ☐ 140 euros Altres quantitats ☐ euros
Forma de pagament: Domiciliació ☐ (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés ☐

☐

☐

☐

☐

☐

☐

☐

☐

☐

☐

**Amb la subscripció rebrà cada setmana la publicació durant un any*

Si ☐ No ☐ Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

Un cop hagi omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Juan Ramón Jiménez 22, 08902, Hospitalet de Llobregat. També pots enviar les dades per correu electrònic a <subscripcio@setmanaridirecta.info> o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

Presentacions i parades

> (Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a directa@setmanaridirecta.info)

FESTES ALTERNATIVES DE GRAMENET DEL BESÓS

Fira d'entitats. 6 de setembre, 11h. (tot el dia)

PARADA DE LA DIRECTA

Enguany, com des de ja fa 7 anys, les Festes Alternatives recuperen la reivindicació d'unes festes populars i participatives, unes festes de les entitats que treballen a i per Gramenet; és per això que es durà a terme durant tot el dia una fira d'entitats, on s'exposaran parades informatives de tots els col·lectius per potenciar, a la vegada, el treball en xarxa.

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

Imatges del desastre

Els atemptats de l'11 de setembre han determinat de manera considerable la producció recent de Hollywood i han generalitzat la creació de productes basats en la paranoia i la por

Ignasi Franch
cultura@setmanaridirecta.info

Per alguns comentaristes, els atemptats de l'onze de setembre de 2001 van significar la fi de la postmodernitat posthistòrica anunciada per Fukuyama a *El final de la historia*. Passat ja més d'un lustre, no pot sorprendre que, donada l'enorme influència dels missatges nord-americans en la cultura globalitzada, la percepció del món hagi canviat arreu d'Occident després de la contemplació d'unes imatges amb tanta força simbòlica com l'ensorrament del World Trade Center. Un exemple el trobem en la més popular de les narratives, la cinematogràfica, que s'ha amarat de sentiments d'angoixa i inseguretat, tot lliurant-se a la por o criticant el present, especialment la gestió de la crisi duta a terme per l'Administració Bush.

En la representació del fet concret, com sempre que es tracten drames nacionals, la indústria nord-americana es va mostrar prudent, especialment amb el gran atemptat de Nova York. Però el vol United 93 caigut a Pennsilvània va tenir una consideració diferent i ràpidament va generar diversos films. Un d'ells, *United 93*, resulta bastant meritori. La claupla i lacrimògena *World Trade Center*, en canvi, es va fer esperar i mai va amagar la seva voluntat de centrar-se en les històries de solidaritat i sacrifici personal.

Després d'uns primers minuts, força interessants, que mostren l'experiència col·lectiva de la ciutat durant els primers minuts de desconsol, el film va renunciar a dibuixar una panoràmica de la Nova York en xoc per centrar-se en el drama individual d'uns personatges concrets.

L'Iraq americà

Seguint amb les representacions d'allò real, Hollywood ha explorat amb molta més constància una de les conseqüències més absurdes de l'11-S, la invasió de l'Iraq, i ha deixat en l'oblit l'ocupació de l'Afganistan. Tradicionalment, els membres més conscients del progressisme americà han assenyalat que les protestes contra la guerra del Vietnam estaven determinades per l'egoisme: no es tractava de l'oposició a una guerra injustificada, o del drama que aquesta causava en un país devastat, sinó del desig que "els nois tornin a casa". Amb l'Iraq, es torna a repetir l'esquema, ara en una confrontació dins un món unipolar i havent liquidat la Guerra Freda.

Per molt que es rebusqui en les pel·lícules sobre l'Iraq, s'hi poden trobar pocs missatges d'autocrítica de gran abast. De fet, comencen a acumular-se les mirades, però sempre en una clau acusadament americanocèntrica, tant quan l'enfocament és bèl·lic com quan és dramàtic. Un exemple és *En el valle de Elah*, un festival de sentiments de culpa que no acaba d'anar enlloc, una mostra

d'aquest progressisme nacionalista miop que no té en compte el colossal drama humanitari generat. Haggis només sembla preocupar-se de la pèrdua d'innocència de la base del país: els seus joves, que perden la vida, la sensibilitat o la moralitat en un conflicte llunyà.

Leones por corderos és una altra mostra de progressisme benintencionat, però inconscient. Signada per un demòcrata com Robert Redford, és més discursiva, un xic encartonada i més punyent, però igualment americanocèntrica. Resulta més interessant -encara que no més aconseguida- *Redacted*, que prova d'obrir-se a perspectives de fora a través d'artificis que mostren la fragmentació de la veritat a l'era dels blocs i el youtube.

Poc a poc, es van editant diferents produccions que retraten el patiment dels nous veterans. No hi ha obres sòlides com *El caçador*, ni vehicles astuts de manipulació ideològica com *Acorralado*. De moment, potser el millor d'aquest subgènere és *Regreso al infierno*, un rutinari però correcte drama coral. En canvi, *Los cuatro jinetes del apocalipsis* resulta la infecciosa conclusió d'un díptic oportunista (i pessimista) iniciat amb *American soldiers*, també de migrat pressupost i d'un gust pessimista. La recent *La sombra del reino*, o l'encara inèdita *Body of lies*, presagien que les lluites entre diferents cossos de seguretat contra el terrorisme islamista seran material d'exploació pel cinema d'entreteniment. Fins i tot

ha arribat el moment de riure's de tot plegat amb *Zohan: licencia para peinar* o la qüestionable *Dos colgaos muy fumaos: fuga de Guantánamo*.

Les por

Més que les representacions d'allò real, potser són més interessants les seves projeccions subliminars en ficcions de gènere. La petja del trauma, que encara perdura, es percep en innumerable pel·lícules comercials. El foc es va obrir amb *Minority report* que, tot i estar en fase de desenvolupament abans dels atemptats, va ser una primera mirada a la pèrdua de les llibertats i els mecanismes de seguretat preventiva. A aquest film amb un final tristament acomodaticí, s'hi han anat afegint tota mena de crítiques -més epidermiques o més profundes- a la deriva filototalitària dels EUA de la Patriot Act i de les alertes antiterroristes difoses per televisió. Fins i tot en algunes superproduccions, com l'èticament dubtosa *V de Vendetta* o *Batman Begins*, es troben petites reflexions i malsans sobre el control de la massa mitjançant la por, un tema que va donar resultats molt estimulants a *El bosque*.

La paranoia de l'odi al ianqui també ha donat com a resultat un subgènere que reforma els vells *slasher*, films rurals del gòtic americà. Si a *Las colinas tienen ojos* l'urbanita lluitava contra el seu negatiu rural, incivilitzat i homicida, a films com *Hostel* o *Turistas* el ciutadà dels EUA sent la resta del món com un territori hostil

on els estrangers l'odien fins al punt de voler assassinar-lo. L'auge de la ficció apocalíptica (de *La guerra de los mundos* a *Monstruoso* o la televisiva *Jericho*) tampoc sembla casual, sovint amb unes posades en escena plenes de pantalles (de televisió, de mòbils, d'ordinadors) que mostren el desastre retransmès en directe. En tot cas, obres com *La tierra de los muertos vivientes* connecten de manera autoconscient amb el món posterior a l'11-S, un món de segregacions, recels i desig insaciable d'una seguretat total impossible.

> Comentarís del present en clau fantàstica

Un dels cineastes que s'ha lliurat al comentari de la societat americana actual en cintes de gènere és M. Night Shyamalan. *Señales*, *El bosque* i *El incidente* conformen una mena de tríptic sobre societats amenaçades i atrinxerades que ha estat criticat per l'aire progressivament messiànic i redemptorista, especialment el darrer d'ells, d'inspiració tan idealista com ecologista. Però sembla lògic pensar que aquests films del director d'origen indi es trobaran entre els més comentats pels aficionats als estudis ideològics de la cultura popular.

MANUEL GARCIA · WWW.BARCELONA11S.ORG

“La versió oficial és una història sense cap consistència”

El dia 11 de cada mes, el grup *barcelona11s* surt al carrer per difondre informació que contradiu la versió oficial de l'atemptat contra el World Trade Center de Nova York el setembre de 2001. Documents com el llibre *La CIA y el 11 de Septiembre*, escrit per l'exministre i parlamentari alemany Andreas Von Bülowi, van conduir Manuel Garcia a crear una pàgina *web* en solidaritat amb el moviment *truthaction.org* per la veritat de l'11-S. Un grup de persones ha convertit *barcelona11s.org* en un aparador per evidenciar els buits, les contradiccions i la falta de proves de la versió oficial.

Gemma Garcia
cultura@setmanaridirecta.info

Potser ens caldria rebobinar la versió oficial de l'11-S i passar-la poc a poc perquè ens adonem que hem estat mal informats? Els mitjans van tenir molta relació amb la manipulació d'aquest moment. És innegable que l'11-S va canviar el rumb de la història. Va ser el tret de sortida de la guerra contra el terror, que serveix d'excusa per practicar detencions il·legals, tortures, invasions i una retallada de llibertats arreu del món. En el context d'aquesta guerra sense enemic visible i sense final, els governants de molts països prenen mesures per *protegir-nos* a base de col·locar càmeres als carrers, aprovar legislacions orwellianes de detenció sense *habeas corpus*, etc. Els mitjans deixen fora d'aquest context qualsevol crítica a la versió oficial de l'11-S, titllant-la de conspiradora per evitar que es debati críticament. Tot i així, més de la meitat de la població dels EUA opina que els han mentit en major o menor mesura.

En què ens han mentit? Alguns exemples. Osama Bin Laden apareix a la llista dels més buscats de l'FBI, tot i que curiosament no se'l busca pels atemptats de l'11-S. La raó al·legada és la falta de proves. Un altre exemple remarcable: si preguntes a algú quants edificis van caure el dia 11, et contesten que dos. Tot i així, aquella mateixa tarda, l'edifici WTC7 -amb una estructura d'acer i 47 plantes- es va esfondrar de forma simètrica i a velocitat de caiguda lliure, innegablement com una demolició controlada. Els mitjans amaguen aquest fet al públic i l'Informe de la Comissió de l'11-S ni tan sols fa referència al WTC7. Per altra banda, el procediment estàndard de NORAD (North American Aerospace Defense Command) és interceptar avions desviats de la seva ruta amb menys de quinze minuts. Això és el que van fer satisfactoriament i a temps 129 vegades l'any 2000 i 67 vegades entre el setembre de 2000 i el juny de 2001. En canvi, el dia 11 de setembre van fracassar quatre vegades. Curiosament, feia un parell de mesos que Dick Cheney controlava l'agència i

ELOI DE MATEO

els generals no tenien el poder per ordenar l'abatiment d'avions. Les torres es van enfonsar per l'impacte d'uns avions sota el control d'Al Qaeda? Hi ha moltes evidències físiques que indiquen que les torres no es van enfonsar a causa de l'impacte. Les velocitats van ser properes a la caiguda lliure i va quedar pràcticament tot el formigó polvoritzat. Existeixen estudis científics que demostren la impossibilitat de la versió oficial, múltiples testimonis que parlen d'explosions, incloent bombers i

El WTC7, amb una estructura d'acer i 47 plantes, es va esfondrar, innegablement com una demolició controlada

testimonis ferits per explosions prèvies a l'impacte dels avions. Pel que fa a Al Qaeda, és ben conegut que va ser creada pels serveis secrets pakistanesos, l'ISI, que a la vegada estava sota les ordres de la CIA durant el conflicte amb l'antiga URSS en aquella zona. Una altra dada interessant és que Al Qaeda es tradueix com *base de dades*, un nom curiós per una organització

terrorista... La versió oficial és una història sense cap consistència. I amb la finalitat d'aclarir el fet, va sorgir un moviment internacional que promou una investigació independent... El moviment en si està totalment descentralitzat. Hi ha diversos grups que demanen una investigació independent. Existeixen milers de persones arreu del món que ja han fet els seus deures i veuen com cada dia ens justifiquen retallades de llibertat i guerres indiscriminades basades en el conte de l'11-S. Com que els mitjans no només no informen sobre els forats de la versió oficial, sinó que demonitzen qualsevol altra que la critiqui, ens veiem obligats a informar directament la ciutadania. Dins el calaix de sastre de les teories de la conspiració, també s'hi difonen algunes versions inversemblants... Una conspiració és quan dues o més persones es posen d'acord per cometre un crim. De fet, és un dels càrrecs que rep més condemnes. La versió oficial és una teoria de la conspiració, ja que no aporta cap prova que els suposats àrabs fossin els culpables. Com en qualsevol investigació, s'han de buscar els fets probables. Hi ha gent amb credencial que ha investigat i els seus resultats estan disponibles a Internet. El que puc afirmar és que la versió oficial s'enfonsa descaradament i és necessària una investigació independent que arribi allà on s'hagi d'arribar.

El mensajero del miedo

Jonathan Demme
PARAMOUNT, 2004

Opportuna recuperació d'un excel·lent thriller antimaccarthysta ara adaptat a un món unipolar, la nova *El mensajero del miedo* mostra un imperi americà amb una única amenaça interior, sota la forma del control adreçat de les institucions per part d'empreses amb un poder econòmic infinit que es bene-

ficiu de contractes militars. Si a aquest plantejament hi afegim que el pont entre empresa i govern és el vicepresident i que un dels eixos del seu discurs és garantir la seguretat de la ciutadania mitjançant una política exterior dura, és evident que els responsables del film devien tenir al cap Halliburton i Dick Cheney. I.F.

El reino de los cielos

Ridley Scott
Fox, 2005

Uns anys després de rodar la vistosa *Black Hawk derribado*, una mena d'anunci llarg-dramàticament esquemàtic- sobre les bondats de l'exèrcit nord-americà, l'expert en superproduccions Ridley Scott va apostar per fer quelcom més constructiu: provar d'aixecar un cant a la tolerància tot

tractant el xoc de civilitzacions en un aparatós film èpic sobre les croades. En aquest cas, els malvatíssims els extremitats dels dos bàndols i posa una atenció especial en els cristians radicals. *El reino de los cielos* es fa perdonar les simplificacions i les llibertats històriques amb un espectacle notable. I.F.

En el valle de Elah

Paul Haggis
DEAPLANETA, 2007

Un exmilitar queda astorat quan li comuniquen que el seu fill destacat a l'Iraq ha tornat als Estats Units i no dona senyals de vida. Ell mateix iniciarà una investigació de recerca que donarà un gir dramàtic quan es descobreixi el cadàver del jove. A partir d'aquest moment, Hank buscarà les raons del succés. Amb

aquest drama familiar amb pinzellades d'intriga, Haggis dona una visió més sobre el drama de la dessensibilització dels nord-americans destacats a les guerres estrangeres. Certes bones intencions i un plantejament estètic sobri no poden amagar les limitacions analítiques d'aquest film del director de *Crash*. I.F.

La batalla de Hadiza

Nick Broomfield
CAMEO, 2007

Des de la Gran Bretanya va arribar aquesta mirada intensa dramatitzada d'un fet real que va tenir lloc a Hadiza: la matança de civils a mans de *marines* nord-americans en represàlia per un atemptat. L'esquema dramàtic i caracterològic de la pel·lícula és força senzill i la seva fortalesa rau en la forma: Nick

Broomfield s'apunta a les noves representacions de la violència de Paul Greengrass (*Bloody sunday*) o del Michael Mann més radical, que imiten l'estètica dels reportatges filmats sota foc real. La càmera no esguarda l'acció des de la distància, busca la sensació d'immediatesa tot introduint-se enmig de l'espai narratiu. I.F.

, expressions

LA 28A EDICIÓ DEL FESTIVAL OFICIAL ES DURÀ A TERME DE L'11 AL 14 DE SETEMBRE

Retrobar el carrer i la cultura popular a la Fira de Tàrrrega

Opcions i propostes gratuïtes a l'espai públic de la capital de l'Urgell

Estel Barbé
cultura@setmanaridirecta.info

Trens i autobusos plens, gorres i barrets improvisats per aguantar el sol i les llargues cues a les entrades dels espais. Arriba la 28a edició del festival oficial d'arts escèniques Fira Tàrrrega que se celebrarà de l'11 al 14 de setembre. Quatre dies de propostes en tots els formats, en una edició que segueix la tònica creixent dels darrers anys d'experimentació creativa en el que s'anomena, des del mateix Festival, *territori creatiu*.

L'evolució d'aquests vint-i-vuit anys de Fira dona lloc a diverses lectures, en un espai de trobada que ha viscut els primers anys alternatius, els fets de l'any 91, el posterior excés de públic, la reducció i la millora de propostes, la professionalització del sector de les arts de carrer i la conversió progressiva del festival cap a un mercat d'arts escèniques amb un volum important. Així doncs, actualment Fira Tàrrrega s'ha convertit en un dels festivals de referència i el més mimat institucionalment. Una mostra d'aquesta deferència és la inclusió de l'ens al projecte europeu Xarxa Meridians, juntament amb cinc festivals més d'arreu d'Europa amb els quals es duen a terme coproduccions amb el suport de la Unió Europea.

Però, tot i això, l'essència inicial continua aflorant de tant en tant i ens acostava les propostes de carrer, multitudinàries, visuals i atrevides. L'edició d'enguany comptarà amb algunes d'aquestes iniciatives i moltes d'altres que sorgiran espontàniament en petits racons instantanis i d'amagat de la programació oficial. A continuació, quatre propostes incloses a la Fira que retroben la gènesi del festival.

Migracions des d'un pas de vianants

Set ratlles d'un pas de vianants fugen de l'oblit d'un poble amb una furgoneta robada. L'objectiu: migrar i somniar. La jove companyia canària Abubukaka presenta *Píaton*, un muntatge de teatre de carrer en què es mesclen humor i diverses disciplines escèniques. El llenguatge és el teatre de l'absurd, la pantomima, la dansa, l'acrobàcia, la llibertat i algun element improvisat.

Tot plegat, desenvolupat a través de les ratlles blanques que s'acosten, cadascuna a la seva manera, a l'ampli ventall de les arts. L'escenografia juga amb els blancs i negres, amb una furgoneta com a pilar i sense cap tipus

de barrera amb el públic per donar joc a la participació i a l'apropament.

En definitiva, *Píaton* ens mostra una fugida, un viatge real i també una decisió sense retorn. Una reflexió sobre les migracions i sobre la necessitat i la importància de fer realitat els somnis.

Píaton

Cia. Abubukaka
WWW.ABUBUKAKA.COM
Gènere: teatre / carrer
Durada: 60 minuts
Tipologia: tots els públics
Dia 11, 13:00h | dia 12, 18:30h |
Espai Reguer B - Gratuït

Projectes personals

Gorka Zero fa temps que maquina diversos projectes artístics des d'Euskadi. Després del seu pas per la coneguda companyia alternativa Hortzmuga Teatroa, l'intèrpret, director i creador d'espectacles s'atreveix en solitari. Ganso és el nom que dona als diversos projectes escènics que combinen el clown i l'acidesa. En aquesta ocasió ens presenta en Renato, un personatge curiós i antic a qui se li mor la mare. A partir d'aleshores, l'individu esdevé lliure per fer les coses que sempre havia desitjat: beure aigua de l'aixeta, saludar les persones desconegudes i, sobretot, fer circ. Però ser un artista de circ no és gens fàcil, encara que hagi trobat

el MegaCircusKit a través d'una oferta televisiva.

Ganso, doncs, apunta en solitari la batalla per canviar el món. Però, tal com assenyalava Gorka Zero "amb més municions que mai: míssils absurds, canons excèntrics, fusells poètics, rialles de repetició i mines antiquotidianes". Tota una bomba de relloteria.

Renato

Cia. Ganso
WWW.GANSO.INFO
Gènere: clown / carrer
Durada: 45 minuts
Tipologia: persones adultes
Dia 13, 13:30h - 17:00h | dia 14, 13:30h | Espai Reguer A - Gratuït

La trobada amb la cultura popular

Un muntatge que retroba les arrels de la fira targarina, un homenatge a la cultura popular de carrer. La companyia de Ponent El Sidral, amb més de vint anys d'experiència en cercaviles i animacions de carrer, presenta l'espectacle *Els Mentiders*. Una animació itinerant en què l'escenografia principal és un vehicle espectacular inspirat en els traços i artefactes que dissenyava Leonardo da Vinci. Una espècie de nau on hi tenen cabuda infinitat de brúixoles, ales, formes daurades i mesuradors indesxifrables. L'argument es basa en el somni d'un noi que vol arribar a ser inventor com el seu avi. El desenvolupament inclou escenes de titelles, jocs amb el públic, aventures esbojarrades i, tal com diu el títol del muntatge, alguna mentida. L'espectacle recupera elements de la cultura popular i s'adreça principalment al públic infantil i familiar.

Els mentiders

Cia. El Sidral
WWW.ELSIDRAL.COM
Gènere: carrer itinerant
Durada: 60 minuts
Tipologia: tots els públics
Dia 13, 11:00h | dia 14, 11:00h |
C. Migdia - Gratuït

Gèneres i experimentacions escèniques

“Contra la hipocresia masclista”. Amb aquesta frase, la companyia Teatro de la Saca de Castella-Lleó tanca la sinopsi de l'espectacle *Gaitana*. Una proposta que permet la participació del públic amb els seus cinc sentits, amb tota la càrrega d'experimentació i barreja escènica possible.

L'escenografia la conformen dues tarimes enfrontades i dues pantalles laterals on, projecció rere projecció, es va configurant i emmarcant l'acció. Un espectacle de gran format i multidisciplinari en què conviuen els audiovisuals, el teatre, la dansa, el foc i l'horror. L'horror de veure i transmetre la història de patiment, vexacions, agressions i lluita per l'alliberament

Gaitana

Cia. Teatro de la Saca
WWW.TEATRODELASACA.COM
Gènere: multidisciplinari / carrer
Durada: 60 minuts
Tipologia: persones adultes
Dia 13, 22h | dia 14, 22h | Espai Hort del Barceloní - Gratuït

d'una dona que representa totes les dones. Com assenyalava la mateixa companyia: “la nostra Gaitana és només un malson que, desgraciadament, es converteix en realitat en massa ocasions”.

Antinuclears ahir, avui i sempre

El periodista i escriptor Xavier Garcia repassa els primers deu anys de lluita antinuclear en el seu darrer treball

La Guàrdia Civil i l'Exèrcit protegeixen la nuclear d'Ascó durant la marxa antinuclear de 1980

Jordi Martí Font
cultura@setmanaridirecta.info

El darrer llibre de la prolífica ploma de l'escriptor i periodista Xavier Garcia és *La primera dècada de lluita antinuclear a Catalunya (1970-1980)*, una obra amb què va guanyar el Premi Jaume Ardevol dels Jocs Florals de Torroja del Priorat. La lluita que Xavier Garcia recorda i de la qual ens dona mil i una dades és la mateixa que porten a terme ara mateix les dones i els homes des d'aquesta nebulosa que són els moviments socials anticapitalistes, lluny de la tutela de partits, sindicats jeràrquics i qualsevol altre tipus d'organització d'aquest estil. Però, a banda d'ignorar les lluites metropolitanes, els actuals moviments socials també han oblidat les lluites de la resta del territori, tot i que siguin tan recents històricament parlant com aquesta. D'aquesta manera, aquest és un llibre necessari que no teníem i per l'aparició del qual ens podem felicitar.

El llibre, publicat per l'Arxiu Comarcal del Priorat, és un intent reeixit d'historiar uns fets que representen una de les lluites socials més dures, complexes i -ahora- generals de les que s'han desenvolupat als Països Catalans durant les darreres dècades. Al primer apartat (*El context general d'una imposició*), Garcia ens narra l'astorament d'una societat rural davant d'unes centrals nuclears que van ser presentades com la construcció d'una fàbrica de xocolata al terme municipal, l'aparició dels primers grups opositors i les diverses manipulacions que les elèctriques van estendre per unes terres pobres de solemni-

La primera dècada de lluita antinuclear a Catalunya (1970-1980)

Xavier Garcia
EDITA: ARXIU HISTÒRIC DEL PRIORAT

tat amb la intenció de comprar voluntats i assegurar-se la partida.

El segon apartat arriba fins al 1980 -concretament el 18 de gener-, amb l'arribada del primer carregament d'urani a Ascó, enmig de la celebració del dia de sant Antoni. És l'any de l'arribada de la Marxa Antinuclear de Catalunya al municipi. Un espai important d'aquesta segona part l'ocupa l'anàlisi de l'entesa entre el moviment social i els científics, els professors universitaris i els periodistes que doten el moviment de teoria i de presència

pública -fins que són censurats-, al mateix temps que el distanciament del poder polític i econòmic esdevé cada cop més important.

Diccionari de resistents

El tercer apartat (*Breu diccionari de resistents*) inclou breus ressenyes biogràfiques de les persones més destacades del moviment antinuclear. Entre els noms ressenyats, en destaquen dos: Joan Carranza, alcalde antinuclear d'Ascó, mort a l'exili de Santa Coloma de Farners, i Miquel Redorat, capellà d'Ascó i membre de la Defensa Popular del municipi, incansable activista antinuclear difamat pels *esbirros* de Fecsa -que no van estalviar-se d'acusar-lo de tots els mals possibles- i que es va enfrontar durant deu anys seguits sense pausa a la bèstia energètica inclosa dins la dinàmica capitalista.

L'apartat dels annexos representa, també, una mostra important de textos de l'època que es complementen amb un apartat de fotografies que corroboren la utilitat del llibre i el desconeixement que es té de l'època, tot i que els fets narrats passessin fa només unes dècades d'anys. Llegir-lo ara és especialment interessant, ja que els *energètics* apunten, precisament, aquest mateix camí per fer front al canvi climàtic que ells mateixos han provocat. I no deixeu d'observar les fotografies, entre elles una que mostra el desplegament policial (format per Guàrdia Civil, Exèrcit i policia privada) davant de la tanca de la central d'Ascó l'agost de 1980. En ella s'observa que l'única eina de contenció davant dels manifestants són les armes de foc. Una dada per retenir...

Dragonera pes dragons! Història de la lluita ecologista per salvar Sa Dragonera (1974-1995)

Josep Garcia Munar
COL·LECCIÓ SOL I LLIBERTAT, 2

Gemma Garcia

La lluita per salvar sa Dragonera ja acumula dues dècades de mobilització ciutadana, plataformes unitàries i dues ocupacions. Es tracta de l'illot més gran de les Balears -proper a Mallorca-, habitat per dragons i amb una gran riquesa natural. El text *Dragonera pes dragons! Història de la lluita ecologista per salvar sa Dragonera* de Pere Josep Garcia Munar recopila els anys de l'auge de la lluita ecologista, ara que la destrucció del territori -especialment a ses Illes- està a l'ordre del

dia. Un llarg recorregut traçat per múltiples protagonistes dibuixa la història de la lluita per evitar que sa Dragonera es convertís en una macrourbanització turística de la constructora PAMESA. El llibre fa una radiografia de la incidència que van tenir els diversos actors en la defensa de l'illot, fins que va ser declarat Parc Natural el 1995. Una altra data màgica, el 7/7/77, marca un fet singular dins l'ecologisme, és el dia que un grup de persones properes al col·lectiu Terra i Llibertat van ocupar sa Dragonera i van aconseguir un ampli suport i un ressò més enllà del Mediterrani.

Los entresijos del anarquismo

Flor O'Squarr
TRADUCCIÓ I NOTES: JULIETA LIONETTI
EDITORIAL: MELUSINA, 2008
224 PÀGINES

Ignasi Franch

Los entresijos del anarquismo va ser el resultat de les experiències d'un periodista que es va acostar als moviments llibertaris de l'Europa de finals del segle XIX. Assaig curiós, entre el reportatge i el discurs amb tesi, que descriu uns fets contemporanis i viscuts (lliure, per tant, de la tendència a reinterpretar fets passats sota punts de vista del present) amb la finalitat essencial de situar la realitat de l'anarquisme allunyant-se dels retrats d'un periodisme confús davant el fenomen, sovint a causa de la mateixa propaganda anarquista. O'Squarr va analitzar els revolucionaris amb sentiments contraposats i des d'una perspectiva moral: la simpatia evident que projecta vers les causes obreristes no fa que legítimi l'acció directa, menys

encara quan aquesta té com a resultat víctimes mortals.

Amb certes reticències també davant l'anarquisme més abstracte i menys violent, l'autor no deixa d'ironitzar davant les febleses dels activistes, el paper de les forces de seguretat i, encara més, davant el paper de certa burgesia, comprensiva amb la revolució fins que aquesta s'enfronta als seus interessos particulars i els desperta una insadollable set de repressió. El volum és força engrescador quan explica anècdotes de l'època, algunes de les quals -gràcies a la distància irònica de l'escriptor- adquireixen to de farsa. Quan O'Squarr s'embarca en anàlisis històriques, però, el seu discurs sovint inclou exposicions agosarades, tendencioses o apressades, que són contextualitzades molt convenientment per unes notes precises de l'editora.

, expressions

La patrona dels impossibles

Conxita publica el seu segon treball, 'Santa Rita, santa Rita', un disc de 'pop trist' entre la tragèdia clàssica i la poesia 'gore'

Roger Palà
cultura@setmanaridirecta.info

Ens dirigim a tu, que repasses aquestes línies: sabem que, essent subscriptora, compra-dora o lectora habitual d'aquest setmanari, el que et demanarem serà políticament incorrecte. Però, per una vegada, fes-nos cas. Ves a l'armari on guardes els quaderns de la catequesi, treu la pols del santoral de la iaia i busca l'estampeta que parla de santa Rita. La mitologia cristiana diu que aquesta bona senyora, abans de ser santa, havia estat monja i, abans de ser monja, muller abnegada i maltractada. Quan va fugir del jaç del marit torturador per anar a raure a un convent agustí, les seves companyes no la van rebre gaire bé, per allò que -per molt devota que fos- havia estat dona casada. A les portes de la mort, santa Rita digué a les seves germanes que només tenia ganes de dues coses: orlar rosers en flor i menjar figures. Cosa força difícil, perquè sembla que quan la santa era a punt de dinyar-la l'hivern era ben cru i, de figures i rosers, no se'n feien gaires. Però, oh! miracle. Quan les mongetes van anar al jardí, el van trobar curull de roses i de figures.

Des de llavors, santa Rita és la patrona dels impossibles. I no sabem si és pel gust de fer que les coses difícils semblin fàcils, però santa Rita també dona nom al segon disc del grup sabadellenc Conxita. La banda liderada per la que en el seu dia va ser l'alegre panderetista i cantant de Pomada torna a la càrrega amb un nou treball on aprofundeix en una fórmula que ha batejat com a *pop*

trist: cançons minimalistes i d'instrumentació fràgil, amb lletres poètiques i un cert grau d'agonia existencial que impregna tota l'obra. Una alternativa gens convencional que ja vam poder tastar l'any 2005 a *Amb lletra petita* (Gaztelupeko Hotsak), un treball que va rebre molt bones crítiques i fins i tot algun premi.

La sang al riu

A *Santa Rita*, *santa Rita* la sang arriba fins al riu amb cançons que ben bé podrien ser la pedra fundacional del *pop gore* català. Com la que obre el CD, "Cor de panxa", amb lletra del poeta Xavi Grima, una cançó sanguinolenta que parla "d'un cor Frankenstein". "Això del cor de panxa és metafòric", aclareix Casas. "Vol dir que per superar els cops que ens dona la vida tots necessitem un cor fet d'estómac, perquè cal molt d'estómac per enfrontar-se al món, sobretot si ets una fleuma com jo. En realitat vol dir no posar-hi tant de sentiment i protegir-nos més".

La devoció per santa Rita és nova? "Jo no he viscut la religió catòlica i per mi això del santoral és tan exòtic com la religió yemayá dels indis ioruba. I em sorprèn quan vaig al mercat i la gent encara té una estampeta de sant Pança, o penja un sant Cristòfor als cotxes". El fet que no sigui catòlica practicant no representa cap problema a l'hora d'emprar referents cristians a les seves cançons. "Hi ha gent que no ha estat batejada pels iorubes i fa discos amb batàs, que és un instrument sagrat. Això és el mateix".

Santa Rita, *santa Rita* ha estat produït conjuntament entre Helena Casas i Marc Marcé, músic i tècnic de so particular de Conxita. A nivell

Santa Rita, 'ora pro nobis'

Santa Rita, *santa Rita* el publica la discogràfica basca independent Gaztelupeko Hotsak. El grup el presentarà oficialment al Mercat de Música Viva de Vic 2008, que se celebra del 18 al 21 de setembre. El disc consta de deu temes inèdits i una versió de "Mal de cap" -una peça inclosa a la primera maqueta del grup- amb el pianista de jazz Ismael Dueñas. <www.conxita.org>

musical, la línia que segueix és més fosca que el disc de debut. "El poc rock que hi havia a *Amb lletra petita*, allò que podia ser una mica comercial, ha desaparegut. Hi ha una part molt més electrònica que al primer disc no era tant present. El bateria del grup i responsable de les programacions, Oriol Casas, ha fet molta feina". La formació no ha variat: a més dels dos Casas i Marcé, hi trobem les sis cordes de Roger Pineda i el baix de Pep Pastor. "Hem intentat també fer coses impactants, estem una mica cansats d'escoltar cançons típiques i tòpiques", comenta Casas.

. EL REBOST

Després de la festa...

"Són les onze del matí, no em preguntis res, quiet és un diumenge qualsevol, m'aixeco i vaig de tort i a la boca hi tinc mal gust, tot ho veig borros. El cap em va molt a poc a poc mentre no puc parar el meu carai de cor..."
Umpah-pah

Laia Bragulat i Joan-Andreu Moll

Us sona aquesta situació? Doncs bé, ara que ens trobem en ple període de festes majors i, per tant, exposades a aquest mal que anomenem ressaca (moviment de retrocés de l'aigua... o estat de retrocés de l'eufòria que ha avançat coll avall, got rere got, després de desfermar-se la festa) us volem proposar algunes idees per combatre-la.

Abans, però, expliquem una mica per què i com es produeix.

Els símptomes més evidents de la ressaca són el mal de cap, la set, l'acidesa d'estómac i una sensació de malestar general... mal cos, vaja. La ressaca, ho sabem, és la conseqüència inevitable dels efectes devastadors de la ingesta excessiva d'alcohol sobre el delicat equilibri fisiològic del nostre organisme. L'alcohol deshidrata irremissiblement, inhibeix el funcionament normal de l'hormona encarregada d'impedir que els ronyons filtrin innecessàriament l'aigua del nostre cos; erosiona sense pietat les mucoses que protegeixen les delicades parets de l'estómac; degrada i consumeix a marxes forçades bona part de les reserves de vitamines tan indispensables com la B1, la B6 i la B12 i obliga a fer hores extres al fetge -encarregat de metabolitzar i eliminar l'etanol i les substàncies tòxiques que en deriven-, que no pot assumir altres funcions bàsiques com la de subministrar la glucosa que els músculs i el cervell demanen a crits.

Sabent això, què podem fer?

D'entrada, acceptar que -malgrat els bons propòsits que ens fem de no tornar a emborratxar-nos- algun dia la ressaca tornarà, com torna l'onada. Això sí, podem considerar algunes propostes per minimitzar-ne les conseqüències.

Abans i durant la festa:

- Més enllà de l'obvi i repetit "beveu amb moderació", pot ser una bona idea no arribar a l'abeurador amb la panxa buida, allò que es diu *fer coixí*, perquè l'alcohol trigui una mica més a arribar a la sang i

disposen d'unes bones reserves de glucosa i vitamines.

- Podem reduir l'abast de la deshidratació alternant begudes amb i sense alcohol. Els sucres -grans oblidats pel públic a les barres dels bars- són ideals per la seva aportació vitamínica.

- És bo acompanyar les copes amb alguna menja calòrica del tipus entrepà, tall de pizza, galetes (compte si són *màgiques*, els possibles efectes sinèrgics són imprevisibles!).

- Penseu que les begudes fosques (whisky, conyac, vi negre) causen més ressaca que les blanques (vodka, ginebra, vi blanc). Cau el mite que el whisky no fa ressaca.

- Substituïm la darrera copa per una beguda sense alcohol? Tot un repte!

Quan arribem a casa:

- Si la borratxera no és molt exagerada, és bo fer un ressoport, però no massa ric en greixos perquè el fetge -recordeu-ho- ja treballa de valent. Per exemple: fruita, un trempó (tomàquet amanit amb oli i sal) sucut amb pa, alguna beguda isotònica, sucres, aigua.

- També és recomanable una dutxa calenta acabada amb aigua freda, estimula la circulació i ajuda a eliminar toxines. O, si vius prop de la mar o d'una piscina més o menys accessible, fer una capbussada va d'allò més bé...

L'endemà:

- No et llevis abans d'hora, descansa. Com diuen al sud, la pressa mata.

- Si no t'has dutxat a la nit, fes-ho ara, et sentiràs millor.

- Fes un bon esmorzar per recuperar el líquid, els sucres, les vitamines i els minerals que has malbaratat durant la nit. Va bé menjar fruita, iogurt i aliments lleugers i poc greixosos. No et passis amb el cafè, també és diürètic i deshidrata.

Àpali i recordeu que hi ha qui diu que és possible xalar d'allò més sense ingerir tòxics. Nosaltres, reincidentes com som, no ho sabem del cert. Si en teniu notícies ens les podeu fer arribar.

una altra economia és possible

www.coop57.coop

serveis financers ètics i solidaris

Mendez Nuñez, 1 Pral 2a 08003 Barcelona

Tel 93 268.29.49 :: coop57@coop57.coop

ESPAL OBERT

Nou horari:
de dilluns a divendres
de 18 a 22 h

> Col·lectius: ATECAT, Contra-Infos, Biogràfic, Polèmica, Ateneu Llibertari del Poble Sec, Radio Santa Ona Lliure, Cooperativa de consum crític.

> Tallers de ball flamenc i informàtica.

> La coordinadora es reuneix els dimarts a les 20 h.

Vine per participar i fer propostes. Fes-te soci!

Violant d'Hongria 71, 1er pis. Sants, BCN.

BarriSant.org

Recomanem

Barcelona
10 de setembre. Centre Artesà Tradicionàrius (Gràcia). Acte polític unitari de l'Esquerra Independentista del Barcelonès. Presentació de la campanya Combateu el feixisme: 12 d'octubre, res a celebrar!, amb David Caño. Amb parlaments d'un representant del CS del Poblenou; Josep Garganté, membre del comitè de descansos dels conductors d'autobusos; Nora Miralles, d'Alerta Solidària i Joan Sebastià Colomer, en nom de l'EIB.

11 de setembre. 10h. Homenatge a Gustau Muñoz. C.Ferran. 11h Acte polític CAJEI (Fossar de les Moreres). 11.30h: Acte polític Maulets (Passeig del Born). 13h: Manifestació pels presos i preses polítiques (Passeig del Born). 14h: Botifarrada (Passeig del Born) 17h: Manifestació (Plaça Urqui-

naona). 19h: Acte polític central (Passeig del Born).

11 de setembre. Festa de la Llibertat. 10 h. Viu l'11 en família. 14h: Dinar popular amb Jaume Arnella. A partir de les 19.30 h. Concert amb Elèctrica Dharma, Cesk Feixas i La Troba Kung-Fú. Organitza: Comissió 11 de Setembre.

Vila de Gràcia
7 de setembre. Plaça de la Revolució. 11 h: Actuació bastonera. 12h: Actuació musical: Filibusters i Revolta Diatònica. 13.30: Acte Polític: Amb un representant d'Endavant (OSAN), de Xavier Navarro (Regidor de la CUP de Vilafranca del Penedès) i de Manolo Tomàs (Portaveu de la Plataforma en Defensa de l'Ebre). 14h: Vermut i dinar. 16h: Concert de Cant improvisat Cor de Carxofa. Organitza: Endavant-Gràcia.

Exposició 40 anys del PSAN.
A partir del 4 de setembre al Centre Tradicionàrius de Gràcia.

Mataró-Argentona-Cabrera de Mar 7 de setembre. Tercera pujada al Castell de Burriac. Organitza: Casal Fèlix Cucurull, SEPC, CUP i Maulets.

Vilafranca del Penedès
10 de setembre. Plaça de Santa Maria. 20h. Balls tradicionals. 20.30h. Actuació musical: Pitança. 21h. Acte polític amb la plataforma No fem el CIM, l'expres polític català Juanra i un membre d'Endavant (OSAN). 21.30h. Sopar popular. Organitza: Endavant.

Balaguer
10 de setembre. Restaurant del Santuari. 22h. Sopar i lliurament dels

premis anuals Moragues-Basset i Manel González Alba. Chill-out literari amb Marcel Casellas. Organitza: Casal Pere III.

Girona
11 de setembre. Plaça Catalunya. 14h. Dinar solidari. 18h. Concert de música amaziga. 19h. Acte polític. 19.30h Manifestació. 21h. PD. Txus Organitza: CUP i Maulets.

Lleida
11 de setembre. El Roser. 10.30h. Ofrena floral a l'edifici del Roser. 12h. Manifestació. Inici a la plaça de la Paeria. 14h. Dinar popular al Casal l'Ocell Negre.

Reus
11 de setembre. Plaça del Mercat. 19 h. Manifestació.

Tàrraga
11 de setembre. Plaça de les Nacions. 20h. Xerrada: Pedrolo independentista, a càrrec de Josep Poveda. 21h. Cercavila reivindicativa i lectura de manifest. 22h. Sopar i concert amb el cantautor tarragoní Josep Romeu.

Vic
11 de setembre. Barri del Remei. Concert gratuït de Vesc, Sotazero, Vall Folk i Banda Bassotti. Repartiment de 5.000 metres de senyera al veïnat del barri. Organitza: AAVV del Remei.

Argentona
19 de setembre. Plaça de l'Església. 20.30h. Actuació bastonera. 21h. Sopar popular. 21.45h Concert d'Ensaladilla So Insistent i Orxata Sound System. Organitzen: Comissió Jove 11 de setembre d'Argentona i Maulets.

Arts Visuals · Divulgació · Arts Escèniques · Música

DIJOUS, 4

Presentació de la I Mostra Latinoamericana de Documentals *Otras Miradas* 17.30h. Institut Barcelona d'Estudis Internacionals (IBEL).
 C. Elisabets, 10. Barcelona.
Tambogrande. Mangos, muerte, miñería, d'Ernesto Cabellos Damián i Stephanie Boyd. Perú, 2007, 85 minuts. 19h. *Jurua. Hombres de hierro*, de Rodolfo Cesatti. Argentina, 2007, 42 minuts. 19.45h. *Vou planter minha terra*, del Colectivo Mutirão. Brasil-Espanya, 2007, 58 minuts.
5 de setembre. 17.15oh. *Hartos Evos aquí hay. Los cocaleros del Chapare*, de Manuel Ruiz, Montealegre i Héctor Ulloque Franco. Bolívia-Colòmbia, 2006, 50 minuts. 18.20h. *Soberanía violada*, de Malu Vázquez. Paraguai, 2007, 29 minuts. 19.00h. Debat: *Movilización popular y alternativas democráticas*. Organitza: IGOP /igop.uab.cat/

DIVENDRES, 5

Punk al Bosc
 21.30h. Font Negra.
 Ctra. Berga-Rasos de Peguera

Amb els grups: A Cuchillo, Ochori-zo, R.A.T.M Project, Hijxs Taradxs, Grapat, The Muertas, Chicharrica, The Capaces i Monos de Chocolate. En acabat hi haurà música pels que pateixin insomni. Hi haurà zona d'acampada, barra, menjar, dis-tribuidores...
 Organitza: Ben Anatse
 www.myspace.com/punkalbosc

VII Festes alternatives de Gramenet del Besòs Del 5 al 7 de setembre.
 Glorieta del parc Europa. Santa Coloma de Gramenet.
 Organitza: Comissió de Festes Alternatives (AJGB, Ateneu Popular Julia Romera, Maulets, Lokal Social Krida, Gent de Gramenet, Casal d'Amistat amb Cuba José Sánchez, L'espurna - joves solidaris, Brigada Julio Antonio Mella, etc...) amb participació de la Colla de Castellers de Santa Coloma, Gegants de Santa Coloma, Diablers...

DISSABTE, 6

9è Aniversari del Casal Independentista Manel Viusà de Vic
 10h. Xerrada a càrrec de l'història-

dor Agustí Barrera: La revolta dels segadors. 14h. Dinar Popular. Parc Jaume Balmes. Xai rostit, amanida, postres i vi. 17h. Casal.
Diuenge 7. 18h. Al Casal. C. St Antoni Maria Claret, 5. Vic. Presentació del disc *El camí cap a nosaltres* de Cesk Feixes.
 Organitza: Casal Independentista Manel Viusà.

Festa de reinauguració de La Falcata
 C. Panera, 2. Lleida.
 19h. Vermut popular, pica-pica, Basonada del Pla de l'Aigua, Revolta diatònica (cançons de vi i taverna). 23h. Gresca catalana amb La Carxofa i la Ceba (duet barceloní, vegetal i sideral), PD's, faràndula i festa.
 Organitza: La Falcata.

XI Festes alternatives de Bellvitge Del 6 al 14 de setembre.
 Organitza: Associació Cultural El Txiringuit.

Per un Baix Llobregat viu i combatiu! Aiem el foc de la resistència
 19h. Plaça de la Creu.
 Molins de Rei.
 Amb parlaments: contra el pla Caufec, la directiva de les 65 hores, pels drets de les persones

migrants i contra la Directiva de la vergonya, pel dret de decidir sobre el propi cos, per la recuperació de la memòria històrica, en defensa del català com a llengua d'integració i de cohesió social, per la independència i contra la repressió contra les lluites populars. Hi haurà bastoners, grallers i un petit espectacle de foc. 21h. sopar popular: fideuà, amanida, beguda i postre (6 euros), amenitzat amb cant improvisat -La quarta carlinada- i amb els poetes David Caño, Carles Rebassa i Adrià Sàbat. En acabat, festa a l'Ateneu Mulei. C. de l'Església, 10.
 Organitza: Endavant (OSAN), Maulets, CUP de Molins de Rei, La Guitza, Ateneu Mulei.

DIUMENGE, 7

Xerrada 'Central termica de ciclo combinat de la Zona Franca'
 19.15h Estand Sociocultural. Festes Majors Bellvitge. L'Hospitalet de Llobregat.
 Organitza: Vocalia de Medi Ambient i AVV Bellvitge.

DILLUNS, 8

Xerrada: Ens preocupa aquesta democràcia
 19.15h. Estand Sociocultural. Festes Majors Bellvitge. L'Hospitalet de Llobregat. Amb la participació de membres de la plataforma contra el pla Caufec.
 Organitza: Associació Cultural El Txiringuit.

Maulets: 20 anys en lluita!
 13h. Plaça Manent.
 Santa Coloma de Gramenet.
 Xerrada: 20 anys, el combat maulet continuu! A càrrec d'un membre fundador de Maulets. En acabat, botifarrada.
 Organitza: Maulets.

DIMARTS, 9

Assemblea popular contra les 65 hores setmanals
 19h. Casa de la Solidaritat, Vistalegre, 5. Barcelona.
 Autoconvocatòria oberta a qualsevol persona, moviment social o sindical que vulgui lluitar contra aquesta salvatge agressió capitalista.

Sortim de casa

DISSABTE 6
CONCENTRACIÓ CONTRA EL TANCAMENT D'ESTACIONS

12h Estació de Flix.
 Dins la campanya de defensa del ferrocarril com a servei públic i contra el tancament d'estacions, s'ha convocat un seguit d'actes a Flix: tancada de delegats de la CGT a l'estació de Flix (5 i 6 de setembre), xerrada informativa a Flix (5 setembre) i concentració a l'estació de Flix (6 setembre).

DISSABTE 6
2a MARXA DE TORXES

20h. Plaça del Progrés. Terrassa.
 En record del 3 de setembre de 1713, data d'entrada de les tropes borbòniques a Terrassa, que va suposar desenes de terrassencs i terrassenques mortes i el saqueig de la ciutat.
 Organitza: Comissió Terrassa 1713

DIMECRES 10
MARXA DE TORXES.
VILAFRANCA DEL PENEDÈS

21.30h. Plaça de la Vila.
 Vilafranca del Penedès.
 A 2/4 d'11 inici de la Marxa fins a la plaça dels Països Catalans, on desfilarà el grup de Moros i Cristians de Lleida, es farà un reconeixement al centenari de l'estelada i es llegirà el manifest d'Hervé Pi, activista nord-català. Tancaran l'acte els pilars dels Castellers del Riberal, dels Castellers de Vilafranca i dels Xicots de Vilafranca, seguit de l'himne "Els Segadors".
 Organitza: Comissió Onze de Setembre del Penedès

El temps que ha fet... i que farà

Lhuracà Gustav ha estat una construcció mediàtica. La utilització de les alertes meteorològiques amb finalitats polítiques és habitual als Estats Units. No es tractava d'un huracà virulent, però els interessos de McCain en qüestions de seguretat nacional l'han sobredimensionat.

Una de les web més completes per consultar el temps present i futur és www.tempsgranolers.com. Inclou enllaços amb múltiples radars, satèl·lits, models de previsió i xarxes de dades en temps real. Tu mateixa et pots fer la previsió. Pel divendres 5 de setembre s'annuncien tempestes.

. L'ENTREVISTA

Lucio Urtubia ANARQUISTA, ESTAFADOR, ATRACADOR I PALETA

“La meva riquesa és poder explicar tot el que estic explicant”

Lucio Urtubia és un mite vivent de l'anarquisme insurreccional: va combatre amb Quico Sabater i després amb la generació del MIL i els GARI. Especialitzat en la fabricació d'impremtes, va crear uns xecs tan perfectes que va estar a punt de dur a la fallida el banc més gran de l'època i va proposar al Che Guevara d'enfonsar l'economia nord-americana tot inundant-la de dòlars falsos. Ara s'ha fet el documental d'una biografia que sintetitza les lluites revolucionàries de la segona meitat del segle XX. I és que les relacions d'Urtubia van anar des dels maquis catalans als Tupamaros uruguaians, passant pels Black Panthers, independentistes bascos o autònoms francesos. Avui continua reivindicant l'anarquisme, encara que renyi molt els anarquistes.

Guillem Sánchez i Barrull
entrevista@setmanaridirecta.info

Realment, una vida de pel·lícula. Sí, ja l'han fet, un documental. No l'he vist.

Doncs hauríeu de veure-la i fer-ne la crítica que s'ha de fer, perquè esteu acostumats a veure les coses de consum i no les que s'han de veure i que s'han de fer.

I què s'ha de fer?

Doncs, primer, emprar els mitjans que tenim, perquè n'hi ha moltíssims. També hi ha molta llibertat, tot i el que es diu, però els mitjans no serveixen de res si no sabem fer-los servir. Això és el que ens hem de plantejar. Si les coses no funcionen és perquè no sabem fer-les funcionar.

Perquè gent, raons i mitjans n'hi ha per tot arreu i, en canvi, tot està per fer.

I per què creu que passa això?

Bé, si les coses no funcionen i no s'avança potser és perquè no ens mereixem avançar! No som millors que els governs ni que ningú, això se'ns ha de posar a tots al cap. Cal tenir una pràctica i menys contes.

I quines coses s'han de fer?

Doncs, per exemple, les hipoteques. La gent està molt hipotecada i s'ha d'ensenyar que quan s'ha de perdre el respecte per aquestes hipoteques s'ha de fer. No veig per què hem d'estar sempre enriquant els bancs i el capitalisme. Hi ha capitalistes que saben fer coses, llavors bé. Però n'hi ha d'altres que no saben més que fer la guerra. Això és el que s'ha de fer: aprendre a perdre el respecte.

I si això s'ha de pagar, doncs bé, tot té el seu preu.

Llavors veu molt malament el moviment llibertari actual.

No. El moviment llibertari em té molt sorprès, m'admira. Però jo els faig un retret, no són millors que altres moviments com CCOO. La pràctica llibertària ha de ser diferent a la seva i no ho és. L'únic que sabem és fer com ells: algunes coses a nivell social, però res més. Crec que és aquí on, entre tots, ens hem d'escalfar el cap i buscar aquesta diferència, perquè els nostres adversaris no siguin millors. Per mi aquest és el problema que ens hem de plantejar.

Veig molta gent, en la vida no ho hauria cregut... Acostumat a ser perseguit per totes les policies, a ser insultat, treballant... i ara veig tot el que hi ha i penso que sols hi ha una disjuntiva: o som o no som. L'individu és per allò que fa, no pel que diu. Perquè, els sermons, l'Església els fa millor que nosaltres i els polítics encara més.

I quan s'ha d'anar a la presó, s'ha d'anar a la presó. Però no serveix de res si només fem crítiques, el que compta és el que fem.

No et molesta el que dic?

No, ho trobo molt interessant

Ah, doncs que estrany, perquè normalment a la gent no li agrada.

I la gent té més por ara que abans?

Tothom té por i qui no en té és un anormal. Quan t'exposes a mesos o anys de presó és normal tenir por. Però crec que s'ha de superar tot això. Per exemple, quan jo era del grup de Quico Sabater i anàvem a alguna casa a demanar refugi -fins i tot de gent que se les donava de gran militant-, ens donaven el plat de sopa, però quan marxàvem estaven ben contents de veure'ns marxar.

“El Che era un nen bonic i no té cap prestigi de revolucionari ni res”

Parlant de Quico Sabater. Vostres van ser molt amics.

Molt. Molt amics. Vam viure molt de temps junts. Ara molta gent en parla, però ni el van conèixer. A mi en Quico em va fer ser el que sóc. Allí vaig començar. Caure a les seves mans va ser un miracle i, després, que em deixés les seves armes un cop va entrar a la presó... Aquestes coses ningú sap com passen, perquè en Quico coneixia molta altra gent, però va ser a mi a qui va confiar les armes. Suposo que devia pensar que no tothom va estar a l'alçada de seguir-li els passos.

També va conèixer al Che.

Us heu de posar al cap que el Che era un nen bonic en comparació amb la gent que jo he conegut i no té cap prestigi de revolucionari ni res. Era un senyor burgès -i no ho dic perquè

HELENA OLCINA

sigui burgès, hi ha burgesos boníssims: que passats els 25 anys, amb els estudis superiors fets, surt de l'Argentina amb les seves ulleres de turista, la seva càmera de fotos de turista i la seva moto i descobreix la misèria del món. Després va ser comandant, ministre d'economia, etc. Però això no és ser revolucionari. Un revolucionari és un home com Durruti, que va anar a Cuba a practicar la justícia revolucionària amb els negres que explotaven en condicions de quasi esclavitud, que podia plantejar-se fer el que li hagués donat la gana. O un home com García Homera o Quico Sabater. Tots aquests als 11, 12 i 13 anys ja estaven treballant i ja eren revolucionaris. I, com aquests, n'hi havia milers a la CNT. Gent que treballava, que robava, que duia el pa a casa i que volia canviar la societat, no monopolitzar-la com volia fer el Che i com ha fet Fidel. Això, contràriament al que pensen els meus amics d'Amèrica, no és fer la revolució!

Una mica dur, no?

Jo dic les coses com són, no per agradar ningú. I això ho posaràs! No em fotis!

Tranquil, jo ho poso, és la seva opinió, no la meua.

Sí, sí, és la meua opinió.

I com va començar amb el tema de les falsificacions?

Jo em dedicava a la creació d'infraestructures, ja que en aquella època era molt difícil travessar els Pirineus i et podies jugar la vida per una octavilla. Llavors jo vaig construir diverses impremtes. En vaig arribar a fer fins a deu amb les meves pròpies mans i aconseguint els materials com podia, per això n'estic tan orgullós. Però jo no era ni impressor ni fotograbador. Jo no feia les falsificacions, sinó que donava el vistiplau. Era el patró, encara que aquesta paraula no agradi a molta gent. Jo era el que m'hi jugava la pell i, per tant, era el que decidia.

I tot allò va ser possible gràcies a una gent magnífica i al fet que el moviment anarquista era molt important dins les arts gràfiques i el món escolar, que eren les dues eines bàsiques per la transmissió dels coneixements i la cultura.

I no va tenir mai cap temptació de quedar-se'n un pessic?

No, perquè la meua riquesa és assegurar-me davant vostre i poder dir el que us estic dient amb tot l'honor i tot el coratge. No perquè tingués més menjar més i dormiria més. La meua riquesa és poder explicar tot el que estic explicant. Si canviés, perdria tot això.

. LA COLUMNA

‘Cada segon m'acosta al demà’

Jordi Martí Font
opinio@setmanaridirecta.info

Massa (?) infinitius... Voler la màxima de les llibertats possibles, individus sense frens ni mesura, però alhora ponderats i ben apamats, mai emmendonats. I ser alhora col·lectivitat, munt de gent que estímem i amb qui compartim tot el que ens fa ser persones humanes.

I notar carícies quan n'hi ha i sentir absències quan no hi són...

Esperar pacientment que l'acumulació sigui suficient. No de riqueses ni de foteses, sinó de cossos i de caps, de cors i de mans. I deixar anar un somriure còmplice amb les altres, que també esperen, quan sabem que la suma de les que som és suficient per guanyar el present i fer escala cap al futur, que aquest cop serà tan nostre com nostre és el terra que xafem quan caminem. *I nostre no vol dir no dels altres sinó tot el contrari:* de totes les altres i fins i tot de tots els altres.

I sentir poca son quan la feina ens sobreix, sense salari ni dogal, sense por ni morrió...

Fer reals els somnis que només eren somnis i esdevenir somiadors i espectadors de la nostra pròpia existència. Ser ja no és només existir, sinó afirmar-se contra els temps dolents, a pesar dels temps maleïts i malgrat el mal temps. De cara, sense tombar el rostre quan ens diguin que prou: hi tenim tot el dret del món i aquest no depèn de les seves lleis estúpides.

Per això ara caminem de cara, perquè ens reconeguim en el ‘nosaltres’ i no ens diguin mai més ‘els altres’

I tenir la necessitat de viure plenament més enllà de les feines que ens malmeten el cos...

Caminar cap enllà plantant cara al no res, a ses ànsies de dominació i de mort. Som nosaltres que ja tenim rostres, que ja tenim veus, que ja som algú perquè no hem estat res, perquè ens era negada la veu i la paraula. I la por i la droperia han esdevingut les úniques divises del passat immediat. Per això ara caminem de cara, perquè ens vegin el rostre i sentin les nostres veus, perquè ens reconeguim en el *nosaltres* i no ens diguin mai més *els altres*.

I estimar-nos sense placidesa ni angouxa, brutalment i lliurement alhora...

O bé: “A força de nits invento les albes que cada matí desvetllen la plana i espero el seu crit que em digui ‘és ara’, per ser al seu costat si serveix encara”, que cantava Lluís Llach.